

MICHAEL BORLIK

STRAŠAN GRAD 2

ČUVAR ZLATNOG KLJUČA

Naslov izvornika
Michael Borlik: Scary City 2
Der Wachter des goldenen Schliissels

Copyright © 2011 Thienemann Verlag (Thienemann Verlag GmbH),
Stuttgart /Wien

Copyright © za hrvatsko izdanje Mozaik knjiga, 2012.

Prevela s njemačkoga Anda Bukvić

 Mozaik knjiga

obrada: Giga, Lena
www.balkandownload.org

Michael Borlik

STRAŠAN GRAD 2

Čuvar zlatnog ključa

 Mozaik knjiga

Prolog

Vlad, vođa noćnika, stajao je na krovu najvišeg berlinskog nebodera i pogledom svojih hladnih dijamantnih očiju lutao po noćnom moru svjetala podno svojih nogu. Neboderi, poslovne zgrade, televizijski toranj na Alexanderplatzu, muzeji, Brandenburška vrata, hoteli, zgrada parlamenta, vile moćnika. Sve je to bilo povezano mrežom ulica nalik na labirint. Njima su vozili bezbrojni automobili, čija su prednja svjetla s ove visine djelovala poput beskonačnog niza bijelih i crvenih perlica.

Vlad se divio ljudima zbog njihovih impozantnih metropola, njihove napredne tehnologije, smrtonosnog oružja. Istovremeno, i još mnogo više, prezirao ih je zbog lakoće kojom su sebi podčinili zemlju i s njene površine prognali Sumračnike. Pri samoj pomisli na to skupljao mu se u ustima okus gorke žuči.

Još malo, mislio je, i oni će za to platiti.

Zbog naglog udara vjetra tamni je ogrtač oko njegovih ramena zalepršao. Vlad nije mario. Ni hladnoća ni vrućina nisu mu smetali otkad je raspolagao moćima demona Morczanea. Sad je bio moćan koliko i sami stari bogovi. Odjedanput je okrenuo glavu na stranu tako da je mjesečina pala na srebrnu masku koja je pokrivala gornju polovicu njegova lica, i njegove su dijamantne oči zaiskrile. Da, evo ga. Zvuk helikoptera. Njegova usta, iskrivljena, kao i obično, u grozomoran cerek, razvukla su se još malo.

Gospa Violetta donijet će mu dobre vijesti, u to uopće nije sumnjao. U nju se mogao pouzdati. Uvijek. Osim toga, bila je prepametna da ga razočara lošim vijestima. Vlad pridrži svoj ogrtač kad je vihor propelera počeo vući njegovu kosu i odjeću, dok se helikopter spuštao prema osvijetljenom mjestu za slijetanje na krovu nebodera u čijem je luksuznom stanu na ravnom krovu višekatnice stanovao otkad je napustio vilu.

“Vlade, gospodaru moj!” prišla mu je gordo gospa Violetta. Od njezine je ljepote zastajao dah. Samo su ledenoplave oči odavale hladnoću njezine duše. Bila je vampirica, vladarica nemrtvih, i služila je vođi noćnika jer ga je voljela zbog njegove okrutnosti, podmuklosti i nesmiljenosti. “Imali ste pravo, gospodaru.” Primila je njegovu ruku i prinijela je svojim usnama. “Drugi se pečat nalazi među blagom Hotepa Raa. Ne bih znala zašto. Ali Hel je sigurno imala svoje razloge.”

“Mora postojati čuvar”, odvrati Vlad. “Božica ne bi nikada ostavila pečat bez nadzora.”

“Što je s prokletstvom? Ono kazuje da će svatko tko prisvoji blago Hotepa Raa osjetiti gnjev zvijeri.”

Vlad zamišljeno prijeđe po bradi svojim blijedim paukolikim prstima. “Starije Konrad bio čovjek, ali to nipošto ne znači da to moraju biti i ostali čuvari. U svakom slučaju, prije ili kasnije doznat ćemo što to sa zvijeri znači.” Ponudio je gospi Violetti da ga uhvati pod ruku pa su se uputili prema drugoj strani krova gdje se nalazio prilaz luksuznom stanu na vrhu zgrade. “Je li sve proteklo onako kako smo se dogovorili?”

“Da, gospodaru moj. Blago iz grobnice Hotepa Raa bit će izloženo tu u Berlinu umjesto u Parizu, kako je izvorno planirano.” Vampirica digne glavu i osmjehne se Vladu, koji je bio viši od nje za dobre dvije glave. “Bile su potrebne goleme svote mita, ali mi smo postigli svoj cilj.”

“Izvršno.” Vlad lizne svoje ispucale usne, odjedanput zastane i svrati svoje dijamantne oči na gospu Violettu. “Što je s trećim pečatom?” Glas mu je podrhtavao od uzbuđenja.

“Izvidnik mu je ušao u trag, i on vodi ravno u Peking. Neće potrajati dugo dok doznamo mjesto na kojemu je skriven.”

“Znao sam da me ti nećeš razočarati.” Vladovi su paukoliki prsti blago prešli po njezinu obrazu, hladnom poput mramora. “Kad sva četvorica budu slobodna, ništa me više neće moći zadržati. Oni će uništiti ljude, i mi ćemo zauvijek prekinuti ovu igru skrivača. Najkasnije do tada i ostali će Sumračnici shvatiti da sam im uvijek mislio najbolje.”

“To posve sigurno hoće, gospodaru.” Gospa Violetta predući se privila na njegove grudi.

“A ako se to i ne dogodi, to mi neće previše smetati.”

Slijepa ulica

Mats je zurio u zid koji je predstavljao kraj tunela. Srce mu je lupalo i nije mogao vjerovati. Usred labirinta od samih beskrajnih odvodnih kanala, uspio je izabrati baš onaj koji završava slijepom ulicom. Obrisao je znoj s čela, naglo se okrenuo i zagledao se u zažarene oči mumije. *'Bemti, ovo ne izgleda dobro.*

Mats je uzmicao dok nije udario u zid, koji je bio grub i hladan pod njegovim leđima. Bio je u klopci. Disanje mu je postajalo sve grozničavije, a mumija je bila od njega udaljena najviše petnaest koraka. Odisala je odvratnim smradom smrti i raspadanja, koji je bio čak i gori od smrada otpadne vode u kojoj je Mats stajao do gležnjeva. Bi li se trebao odvažiti i izletjeti prema naprijed?

Ne, to je mogao zaboraviti. Kanalizacijsko je okno bilo preusko da se provuče pokraj mumije. I bez obzira na to što se zbog svojih šljapkavih pokreta činila polaganom i ušli porenom, Mats je i predobro znao da taj dojam vara. Kad čudovište to hoće, može reagirati brzinom munje. Tako je mumiji i uspjelo odvojiti Matsa od njegovih prijatelja, Lucy i Tica. Bili su u bijegu od skupine tunelskih gmizavaca kadli se mumija niotkuda obušila na Matsa i stjerala ga u ovaj ogranak kanalizacije.

Deset koraka.

Mats se osvrne da potraži nešto što bi mogao iskoristiti kao oružje. Ali u treperavom svjetlu pomoćne rasvjete nije vidio ništa. Bespomoćno je zario prste u tkaninu svojih traperica. "Što sam ja tebi uopće učinio?" zaurao je na mumiju.

Ona se nasmije. Bio je to mukli šum grebanja, kao kad se zrnca pijeska trljaju jedno o drugo. "Kao da ti to ne znaš, čovječji dječake. Gurao si nos u stvari koje te se ne tiču. I sad ćeš za to platiti."

"K-kako?" promuca Mats, premda je već slutio odgovor.

"Svojim životom."

Mats se glasno zagrcnuo, nije to mogao spriječiti. On posve sigurno nije bio plašljivac, i kad bi to bilo potrebno, borio bi se protiv ovoga čudovišta do posljednje kapi krvi. Ali nemrtvi imaju jednu prednost – ne osjećaju bol. Osim toga, većina ih voli ljudsko meso, što je istinski odvratno i povrh toga prilično bolno. Posebno kad znate da mumije svoje žrtve najviše vole žive.

Pet koraka.

Tek sad, kad ga je mumija već zamalo dohvatila, pri slabom ju je osvijetljenju vidio u svoj njezinoj gnusnosti. Mnogi od zavoja su skliznuli, tako da je Mats kroz proreze mogao nazrijeti crno, usahlo meso. Na nekim je mjestima iz njih čak kuljao gnoj.

“Imam te, čovječji dječčače!”

“Ne još.” Mats je stisnuo svoju desnu ruku u pesnicu i opalio mumiju u želudac. Ništa. Onda joj je zabio koljeno tamo gdje inače baš jako boli. Pod zavojima je krenulo. Izgledalo je, međutim, da čudovište ne osjeća bol, jer sad se čak i smijalo dok je sklapalo svoje koščate prste oko Matsova vrata. *Umrijet ću*, pomislio je i počeo zdvojno udarati oko sebe. Uzalud.

“*Hasta la vista*, čovječji dječčače!” Mumija ga zapahne u lice svojim trulim dahom.

Šššššššš.

Mumijina glava frkne i odleti u visokom luku. Pritisak na Matsovu vratu u trenu popusti i on pohlepno uvuče zrak u pluća, dok su se ostaci mumije samo urušili na pod. Iza njih se pojavila Lucy, s blistavim mačem u rukama. Zabacila je unatrag svoju dugu, vranu crnu kosu i namignula Matsu. “To je bilo u pravi čas, zar ne?” Na vrhu njezina ramena lepršao je Tic, vilenjak u zelenom odijelu i s kao limun žutim leptirovim krilima.

“Tebe se ni sekunde ne smije ispustiti iz vida, odmah napraviš neku glupost.” Vilenjak se zgranuto lupi po čelu. “Stoput sam ti već rekao: nemoj imati posla s nemrtvima!” Mats je trljao svoj bolan vrat i slabašno se osmjehnuo. “Ah, dečko, doista moraš biti oprezniji.” Vilenjak uzdahne, doleprša k njemu i potapša ga po glavi. “Dobro da smo se na vrijeme pojavili.”

“Zato i postoje prijatelji, ili ne?” reče Mats hrapavim glasom, i noge mu popuste.

U trenu se Lucy stvorila pokraj njega i pridržala ga. “Je li sve u redu?” U maglenosivim očima zrcalila joj se briga.

“Hvala, sad opet jest”, promrmlja Mats, ali to nije u potpunosti odgovaralo istini. Srce mu je i dalje divlje udaralo pri pomisli da je upravo za dlaku izbjegao smrt. “A što se dogodilo s tunelskim gmizavcima koji su vas slijedili?” upita on, da svrne misli na nešto drugo.

“Oni ližu rane.” Lucy se nasmijala toplim, veselim smijehom, od kojega se ovo mjesto učinilo malo manje mračnim. “Čim mi je napokon uspjelo iskopati svetu vodu iz ruksaka, lijepo ih je spržilo.”

“Dobro.” Mats se nakašlje. Grlo mu je još bilo malo suho. “Što si rekla tati, što će ti mač?”

Lucyin je otac bio vlasnik antikvarnice u kojoj se moglo kupiti gotovo sve, pod uvjetom da je staro najmanje 100 godina. “Rekla sam mu da je to za jednog bogatog gosta u hotelu tvojih roditelja koji se zanima za srednjovjekovno oružje.” Ona prijeđe zadivljenim pogledom po maču. “Odmah sam imala osjećaj da bi nam ovdje dolje mogao biti koristan.”

“Barem smo uspjeli razgovarati sa svojim doušnikom prije nego što su nas tunelski gmizavci otkrili. Sad znamo da je Vlad iza cijele...”

“Ha! Pravo ti budi, smeće jedno!”

Mats i Lucy okrenu se prema vilenjaku, koji je lebdio iznad mumijine odsječene glave.

“Znate li vi tko je ovo?”

Oboje su odmahнули glavom.

“Ova je bijedna crkotina ubila starog Konrada.” Odjedanput se Ticova krila osvijetle i vilinska prašina počne sipiti odozgo na mumijinu glavu. S jednim zvukom, kao kad se raspukne bundeva, glava se pretvorila u crnosivu bezobličnu hrpicu. “Sad možemo biti potpuno sigurni da se nikad više neće vratiti. I Konradu će biti drago kad čuje da smo ga osvetili.” Stari je Konrad nekoć bio čovjek, ali nakon svoje nasilne smrti “živi” kao poltergeist i pomaže trojici prijatelja u borbi protiv misterioznog Vlada, megalomanskog vođe organizacije kriminalnih bića iz bajke koja su sebe nazivali noćnicima i koji su si stavili u zadatak “očistiti” svijet od ljudi. I tunelski gmizavci i mumija pripadali su Vladovim ljudima.

“Bolje da nestanemo dok se ne pojave i ostali noćnici.” Lucy baci pogled natrag prema kanalu.

I Mats je promatrao prebrojne mračne sjene u kojima bi se još svašta moglo skriti. Ali barem je sve djelovalo mirno. Osim kapanja vode.

“Idemo natrag?” Lucy se okrene Matsu.

On kimne. “Naravno.”

Bilo je to naporno, tri kilometra dugo pješaćenje kroz berlinsku kanalizaciju. Iz mnogih su se odvodnih cijevi prema Matsu i njegovim prijateljima širili brutalni mirisi. Mats je bio uvjeren da će mu još tjednima poslije ostati u nosnicama. Ustvari je tek vrlo mali broj ljudi znao kako ondje ispod doista izgleda. Mats se stalno i iznova čudio kako ljudi mogu ignorirati stvari koje ne žele vidjeti.

Osim labirinta od kanala i uskih pristupnih okna, bila su tu još i jezera od otpadnih voda u kojima su živjeli kelpiji, vodeni duhovi, koji bi utopili svakoga tko se usudio prići preblizu njihovim vodama. Na putu natrag Lucy bi jedan od njih gotovo bio ščepao da ju Mats nije uspio na vrijeme zgrabiti. Kelpiji nisu bili jedina bajkovita bića koja su tu živjela. Duboko ispod Berlina postojao je tajni grad, nazvan Sumračje, u koji su se povukla različita bića iz bajki kad su ih ljudi u srednjem vijeku prognali s površine zemlje.

Uspjeli smo, pomisli Mats i odahne s olakšanjem kad su napokon došli do uskog okna kroz koje su satima prije ušli u kanalizaciju.

Mats i Lucy uspentrali su se preko zahrđalih ljestvi na površinu i izašli na stražnje dvorište zatvorenog supermarketa, gdje ih je čekao taksi. Vozač je bio podrijetlom iz Indije, nosio je turban modar poput mora i otmjeno podrezanu bradu zbog koje je izgledao kao maharadža. On je bio dobar prijatelj trojca i također je bio upoznat s bićima iz bajke. Otkud su njegova saznanja potjecala, do sad im još nije otkrio. Mats ga je svejedno ubrajao među njihove saveznike. Jedino na što se kod Farida trebalo naviknuti bio je njegov stil vožnje.

Posjet poltergeistu

“Hej, Faride”, pozdravio ga je Mats i skliznuo na stražnje sjedalo gdje je, po njegovu mišljenju, bilo ugodnije.

“Lovi!” Lucy mu je dobacila ruksak.

Mats ga je uhvatio i napravio grimasu. *’Bemti*. Njegova je lijeva ruka i dalje bila malo osjetljiva, nakon što mu je liječnik tek prekjučer skinuo gips.

“Uh, oprost, potpuno sam zaboravila.” Lucy mu je dodala i mač, a onda i sama ušla u taksi.

Zadnji je ušao Tic, i ispružio se na ruksaku koji je ležao pokraj Matsa na stražnjem sjedalu.

“Izgledate prilično klonulo, ljudi.” Farid ih je promatrao u retrovizoru, a onda se okrenuo k njima. “Osim toga, malo zaudarate. Ali svejedno, sad najprije želim znati što se uopće dogodilo!”

“Nabasali smo na nekoliko ubojito raspoloženih noćnika”, odgovori Mats. “Ali dobili smo što smo htjeli.”

Farid kimne. “Da vas sad odvezem u knjižaru?”

“Naravno.”

“Onda se vežite, ljudi!” Farid nagazi na papučicu gasa. Taksi izjuri iz pokrajnje ulice i nađe se na glavnoj ulici s gustim prometom. Mnogi su vozači bijesno trubili, ali Farida to nije ni najmanje zanimalo. Žestoko je okrenuo upravljač, prebacio u veću brzinu i u slalomu projurio kroz poslijepodnevni promet u berlinskom središtu. U mahnitom tempu hitali su preko Ulice 17. lipnja prema Stupu pobjede.

Mats proštenje i zatvori oči. To što Farid još nije izazvao nesreću graničilo je s čudom. Ali možda je u igri bila magija. Otkad je Mats prije nekoliko tjedana prvi put sreo vilenjaka, ništa više nije smatrao nemogućim.

“Sve u redu?” upita Lucy i zaškilji. “Imaš tu nešto.” Palcem mu je protrljala čelo. “Tako je bolje.”

“Hvala, i da, sve je u redu. Samo sam malo umoran.” Mats opet sklopi vjeđe. Grlo mu je još bilo malo bolno, a i cipele su mu bile promočene od pješaćenja kroz kanalizaciju. Ali pri temperaturi koja je trenutačno vladala u Berlinu, osušit će se za tili čas. Bilo je potpuno ludo koliko mu se život promijenio u proteklih nekoliko tjedana. Posve sigurno, postalo je napetije i uzbudljivije, ali i zastrašujuće, tako da je u zadnje vrijeme povremeno imao noćne more. Nije bilo prvi put da se pita kako će Lucy, Tic i on spriječiti da uskoro izbije pakao na zemlji. Jer upravo je to čekalo čovječanstvo uspije li Vladu osloboditi četvoricu tajanstvenih zatočenika. Mats nije točno znao što to znači ni gdje su oni zatočeni. Znao je jedino da ta četvorica čovječanstvu mogu donijeti propast. I jedan od njih već je bio na slobodi. Zvijer koja je izgledala kao utjelovljenje smrti.

Mats poleti malo prema naprijed kad je Farid nagazio na kočnicu. Uspravi se i pogleda kroz prozor. *Čovječe!* Za nekoliko minuta došli su u slijepu ulicu u kojoj se nalazila knjižara starog Konrada.

“Da nemaš tajni mlazni pogon?” upita on oduševljeno. “Pa maloprije smo bili na drugoj strani grada.”

Farid se tajanstveno osmjehne. “Sad morate izaći. Drugi putnik me čeka.”

Lucy dohvati svoj mač i izađe iz auta. Mats je s ruksakom i s Ticom na ramenu izašao za njom. Čim je zalupio vrata od automobila, Farid je okrenuo taksu – premda je to u uskoj ulici bilo potpuno neizvedivo – i odjurio, dok mu se iz guma dimilo. Mats je gledao za njim s mješavinom zadivljenosti i nevjerice. Taj novi svijet pun magije i bajkovitih bića stalno ga je iznova iznenađivao. Onda se okrenuo i prošao kroz zid od crvenih cigli kao da ne postoji. Zapravo se radilo o skrivenom, začaranom ulazu u knjižaru.

Lucy kihne kad se pojavila pokraj njega. “Malo svježeg zraka ovdje ne bi škodilo.”

Mats se osvrne oko sebe u polumraku knjižare, koji je vladao zbog malobrojnih stropnih svjetiljki koje su još radile. Volio je miris starosti i prašine kojim su odisali beskrajni nizovi polica s knjigama, do posljednjeg kutka ispunjeni debelim svescima. Mnogi od njih djelovali su prastaro i bili su uvezani u tamnu kožu. Kad god bi ih ugledao, Mats bi se zapitao koje to tajne i zaboravljene priče čuvaju.

“Hej, Matse, da nisi zaspao u hodu?” zanovijetao je Tic iznad njegove glave.

“Idem, evo.”

Mats je nastavio dalje polumračnim hodnikom koji se pružao između polica s knjigama i završavao staromodnim pultom. Prilikom njihova zadnjeg posjeta na ovom je mjestu još vladao očajan kaos koji su noćnici bili priredili. U međuvremenu je duhu starog Konrada nekako uspjelo sve dovesti u red.

“Imate li informacije?” začuo se glas niotkuda. U sljedećem se trenutku ispred njih troje materijalizirao prozirni lik jednog starca. “Onda?” Nervozno je namjestio svoje sićušne naočale. “Što ste doznali?”

Mats je morao zatomiti osmijeh. Iako je knjižar bio duh, i dalje se držao starih navika, poput namještanja svojih naočala. “Razgovarao sam sa šumskim patuljkom”, rekao je. “Namamio sam ga s kilogramom vrganja pa mu se prilično razvezao jezik.”

“On je to, zar ne?” prasnu duh. “Vlad stoji iza onih provala.”

Počelo je prije tri tjedna, ubrzo nakon otvorenja velike egipatske izložbe koja je obišla svijet. Mogli su joj se diviti u Washingtonu, Sangaju, Bruxellesu, Pragu i Londonu, a onda je neplanirano došla u Berlin. Zbog velike količine izložaka, u Egipatskome muzeju u glavnom gradu nije bilo dovoljno mjesta za sva blaga iz grobnice legendarnog faraona Hotepa Raa, pa je izložba razdijeljena po mnogobrojnim berlinskim muzejima i javnim zgradama. Za to su vrijeme s mnogih izložbi ukradene vrijedne egipatske umjetnine, koje je poslije policija pronašla uništene.

“Ispravno smo sumnjali”, reče Mats. “Iza svega nepobitno stoji vođa noćnika.”

“Tako je.” Tic prhne pokraj Matsa. “Šumski je patuljak načuo da Vlad traži nešto što je navodno skriveno u jednome od izložaka!” Vilenjak je zastao u zraku, tik pred licem staroga Konrada. “Da nemaš slučajno ideju što bi to moglo biti, prijatelju stari?”

Poltergeistovo se lice smrknilo. Iza njega je nekoliko knjiga poletjelo s police, a oko njegovih nogu stvorila se lokva plave ektoplazme koja se sve više širila. “Kao da i vi sami u međuvremenu niste to shvatili”, odvrati on gromkim glasom. “Naravno da je Vlad u potrazi za sljedećim artefaktom.”

Mats zaškilji. “Arte... čime?” upita smeteno.

“Druga riječ za veoma star i vrijedan predmet”, reče Lucy i slegne zbunjeno ramenima, kao da očekuje da će ju napasti da je štreberica. “Kad veoma rado čitam.”

“Lucy ima pravo.” Stari je Konrad kimnuo. “Već sam vam rekao da postoje četiri pečata koja osiguravaju čarobni zatvor u kojemu su zatočeni. Svaki od tih pečata zamaskiran je kao jedan artefakt, čime bi se trebala odvratiti pozornost od njegova pravog značenja. Jedan od njih bila je *Knjiga mračnih kletvi*, koju ste vi uništili.”

“Zabunom uništili, dobro?” ispravi ga Mats. “I to samo zato što ste nam vi prešutjeli njezino pravo značenje.”

“Znam, znam.” Duh zakoluta očima. “Ovaj put ništa ne smije krenuti krivo, zato ću vam sada otkriti neke stvari koje svakako morate znati. Dobro me poslušajte.” On pročisti grlo. “Svaki od pečata čuva po jedan stražar. Ja sam bio jedan od njih. Tko su ostala trojica, to ne znam – radi njihove zaštite, i svoje vlastite. Mogu samo nagađati da je jedan od artefakata dospio među izložke. Pojma nemam kako se to dogodilo niti što je to. To još moramo doznati. Čini se da Vlad zna o čemu se radi, i sad ga posvuda traži.”

“Vidi, vidi.” Tic nakrivi glavu na stranu i protrlja palcem i kažiprstom sličnu bradu. “Kako to da smo odjedanput tako brbljavi, Konrade? Mislio sam da postoji zakletva koja ti zabranjuje da govoriš o četiri pečata.”

Matsu je upalo u oči kako se duh vrpolti pod Ticovim pogledom. “Ovaj, da, postoji. Ali...”

“Što, ali?” upita Lucy, kad je on zašutio.

Stari Konrad uzdahne. “Hel je poništila moju zakletvu.”

“Hel... Hel... Hel...” Tic se češkao po glavi i odjedanput razrogačio oči. “Ne misliš valjda ozbiljno, Konrade? Hel je veoma stara i moćna božica iz podzemnog svijeta, mnogo opasnija od Morrigan.”

“Molim?” Mats je pomislio da je pogrešno čuo. Božica rata Morrigan pokušala ih je prije nekoliko tjedana ubiti, a sad je doznao da jedna još mnogo moćnija božica ima prste u cijeloj ovoj priči. “I vi s nekim takvim imate posla?”

Konrad ga ošine pogledom. “Pojma ti nemaš, dečko! Ona je bila ta koja je poslala paklene pse u Vladovu vilu kako biste vi mogli pobjeći. Zato bolje da joj budete zahvalni umjesto da ju osuđujete.

Molim lijepo!” Nekoliko je knjiga skliznulo na pod. “Ona je poslala paklene pse?” ponovi Mats.

“Čarobni pečati skriveni u artefaktima također su njezino djelo”, dodao je duh, a plavičasta mu je ektoplazma poput sline curila iz nosa. “Samo njoj možemo zahvaliti što je naš svijet toliko dugo ostao pošteđen od četvorice zatočenika.”

“Jesam li ja to sad pogrešno čuo?” Mats zarije mali prst u desno uho. “Upravo ste nam rekli da je ta Hel stvorila čarobne pečate i predala ih njihovim čuvarima, točno?”

“Hm, da”, progundā stari Konrad.

Mats podigne desnu obrvu. “Znači, ona nas pušta da obavimo cijeli posao, premda zna gdje su artefakti skriveni? I uz to je još i božica, koja bi i sama mogla poduzeti nešto protiv Vlada?” Lucy prekriži ruke na prsima i okrene se prema duhu. “Je li to točno?”

“Da, Konrade, je li to točno?” zanimalo je i Tica.

Stari knjižar izvuče prozirni džepni rupčić iz svoga sakoa i obriše njime čelo. “Ona se... Ona se više ne sjeća gdje je skrila artefakte.” Konrad uzdahne, i odjedanput je izgledao mnogo stariji nego dok je bio živ. “Svaki put kad preda pečat čuvaru, Hel izbriše svoje vlastito sjećanje na njega. Na taj način ona želi spriječiti da je netko prisili da izbrblja skrovište. Tek smrću jednoga od čuvara reaktivira se njezino sjećanje, kako bi mogla otići po artefakt i predati ga novom čuvaru. Tada je odabrala mene jer je smatrala da je knjižara dobro skrovište za knjigu.” Napravio je kratku stanku. “Sad da odgovorim na tvoje drugo pitanje, Lucy. I za bogove vrijede zakoni. Ona nam smije pomoći, ali ne smije se upletati kako joj padne na pamet. Osim toga, predugo je čekala, i sad je Vlad čak i za nju premoćan.”

“Ovo postaje sve bolje, Konrade!” jadikovao je Tic. “Sad Vlad nije samo lud nego je i jedna vrsta božanstva.”

Mats osjeti neku ošamućenost. Iz želuca mu je spuznula u noge, koje su odjedanput bile poput pudinga. “Mi... mi se borimo protiv božanstva?”

“Ali nisu ni bogovi nepobjedivi”, dodao je brže-bolje stari Konrad, motreći pri tome Matsa kao da zna više nego što mu govori. “Svi imaju svoju slabu točku, vjeruj mi. Ni Vlad nije svemoguć jer, unatoč svojim novim moćima, ne bi se nikad mogao sam suprotstaviti cijelome svijetu. Za to su mu i dalje potrebna četiri zatočenika.”

“Tja, onda je pomalo došlo vrijeme da nam ispriповјedite više o toj četvorici”, zatražila je Lucy. “Tko su oni? Zašto su toliko opasni? I zašto onaj kojega smo vidjeli izgleda kao smrt?”

Starije Konrad skupio čupave obrve i istovremeno duboko uzdahnuo. Dosad je pri spomenu na ovu temu uvijek šutio. Ali sad je, na Matsovo iznenađenje, kimnuo. “Doduše, ne mogu vam reći *tko* su oni. Ali *što* su, to vam smijem otkriti.”

Trbosjek

Mats je prekrizio ruke na prsima. "Da čujemo!"

"Četvorica su demoni, i to oni od najgore vrste. Prije tisuću godina su s Morczaneom putovali svijetom i širili strah i trepet." Duh je rukom prošao kroz svoju rijetku kosu. "Desetkovali su cijele predjele, dok Morczane nije pobijeđen, a četvorica začarana."

"Kakva luda slučajnost", dobaci Lucy. "Baš prije nekoliko tjedana Tic nam je ispričao upravo tu priču."

"Nema slučajnosti." Stari im se Konrad tajanstveno nasmiješi. "Ne u svijetu u kojemu još postoje bogovi i proročanstva."

"Što sad opet s time želiš reći?" upita Tic, koji je oblijetao oko glave knjižara kao noćni leptir oko svjetla.

"Ma ništa." Duh odmahne rukom i nakašlje se. "Tako, sad znate što su ti zatočenici."

"Ja to ne razumijem." Mats bespomoćno podigne ruke. "Mislio sam da noćnici mrze demone. Zašto onda Vlad ima posla s njima?"

"Možda zato što je potpuno prošvikao?" predloži Tic.

"Nisam na to mislio", progundā Mats i opet se okrene starom Konradu. "Ako su ta četvorica demona toliko opasna koliko kažete, zar se Vlad ne boji da će se okrenuti protiv njega čim ih oslobodi?"

"Vlad je možda lud, ali nije budala, i zato je poduzeo mjere da se to ne dogodi. Sjećate se kako je u grobnom humku spalio Morczaneovu lubanju?"

Mats, Lucy i Tic kimnu.

"Morczane nije bio samo moćan demon, on je bio i vođa grupe", rekao je stari Konrad i ozbiljno pogledao okupljene. "Kad je Vlad preuzeo njegove moći, on nije samo postao moćniji nego sad može kontrolirati i preostala četiri demona. Oni moraju slušati njegove zapovijedi, htjeli to ili ne." Mats i Lucy izmijene uznemirene poglede. Izgleda da je danas dan loših vijesti. A uopće nije tako loše počeo. Ako ne računamo mumiju koja je pokušala ubiti Matsa.

“Ali mi još možemo, hoću reći, vi možete zadržati vođu noćnika.” Duh se ohrabrujuće smješкао okupljenima. “U to sam uvjeren. Da, doista. I koliko god loše sve to zvučalo, ne smijete zaboraviti da Vlad najprije mora osloboditi svu četvoricu demona pa će tek onda biti dovoljno snažni da svijetu donesu zlo i uništenje.”

“Vrlo umirujuće”, zagundā Mats. “Znači da možemo još dvaput podbaciti prije negoli postane opasno.” On prevrne očima. “I što ćemo sad?”

“Nije li to jasno kao dan?” upita Lucy. “Moramo doznati u kojem je od egipatskih izložaka skriven drugi artefakt i dočepati ga se prije negoli noćnici to učine.”

Tic doleprša k njoj. “A gdje namjeravaš započeti s potragom, gospođice pametnice?”

Lucy se ugrize za donju usnu. “Imaš pravo. Ipak je izložba razdijeljena na više od trideset lokacija po cijelome gradu, koliko je meni poznato.” Pogledala je Matsa ravno u oči. “Moramo obići svako od tih mjesta. Ali veći bi problem mogao biti to što nas čuvari u muzeju nikad neće pustiti da se dovoljno približimo izlošcima da ih možemo pregledati.”

“Sve to nema smisla.” Tic prhne prema stropu ne bi li razljutio pauka koji je ondje čučao u svojoj mreži. “Možda je Vlad čak već i našao drugi pečat.”

“Ne, to posve sigurno nije”, usprotivio se stari Konrad. “Da je još jedan pečat razbijen, ja bih to znao. Hel bi me smjesta informirala.”

Mats se počeha po hrptu nosa. “Bilo bi mnogo jednostavnije kad bismo znali gdje će noćnici sljedeće udariti. Mogli bismo ih vrebati ispred zgrade pa ih onda tajno slijediti. A kad budemo unutra, dat ćemo se u vlastitu potragu za arte-čim-već.”

“Artefaktom”, ispravi ga Lucy i zakoluta očima. “I to se, usput, zove provala, to što ti predlažeš.”

“Ali Vladovi će ljudi biti ti koji će isključiti alarm i razvaliti vrata.” Mats joj namigne. “Mi ćemo ih samo slijediti kako bismo spriječili još veće zlo.”

“Čak i kad bismo Tic i ja bili toliko ljudi da pristanemo na tvoj plan, kako ćeš doznati gdje će noćnici sljedeće provaliti?” Mats podigne pogled prema vilenjaku koji je hihoćući promatrao kako pauk jurca s jedne strane svoje mreže na drugu, dok je on čupkao niti njegove

mreže. “Što ti kažeš, Tic? Hoćemo li još jedanput okušati sreću u *Crnom skarabeju*? Možda će oni nešto znati.”

Vilenjak se brzinom munje okrenuo prema njemu. “Tebi mora da je močvarna vještica pomračila um! Zar ti zadnji posjet tamo nije bio dovoljan? Najprije su nas uhitili, a onda su nas oteli noćnici.”

“Uopće mi nisi jasan. Na kraju je ipak sve dobro ispalo.”

“Što je s vašim doušnikom?” dobaci stari Konrad. “Šumski nam je patuljak rekao sve što je znao.” Lucy pogleda Matsa. “Misliš li da bi nam Broj Trinaest još jedanput pomogao?”

U Greifenhallu, hotelu Matsovih roditelja, obično su odsjedali samo bogati i iznimno ekscentrični ljudi. Jedan od njih bio je i misteriozni g. Myrddin, koji je očigledno bio vidovit i stanovao je u apartmanu broj trinaest. Ali on nikada nije napuštao sobu niti je ikoga puštao unutra. Kad je kontaktirao s vanjskim svijetom, bilo je to uvijek preko telefona, ili je Matsu pisao ceduljice s porukama koje bi nestale nakon čitanja.

“Zar vam to nisam rekao?” Na Matsovu se licu pojavi utučeni izraz. “G. Myrddin sinoć je iznenada oputovao. U Skandinaviju, da se nađe sa starom poznanicom i poslovnom partnericom, kako je rekao mojoj majci.” Odmahnuo je glavom. “Što taj tip ima love! Zamislite samo, i dalje plaća apartman u hotelu, kako ga moja majka ne bi iznajmila nekom drugom. Vratit će se za tjedan ili dva.”

“U Skandinaviju, rekao si?” ponovio je duh.

“Da, zašto?”

Stari Konrad odmahne rukom. “Ma pitam bezveze.” Mats baš i nije povjerovao duhu, ali nije imao volje za novu raspravu pri kojoj će se stari Konrad nabacivati knjigama i ektoplazmom. Zato je svoje mišljenje zadržao za sebe, i još se jedanput obratio Ticu. “Ti si protiv *Crnog skarabeja*?”

“Bilo bi ravno samoubojstvu opet se ondje pojaviti.” Vilenjak odleprša do pulta i spusti se u turski sjed pokraj staromodne blagajne. “Nakon našeg zadnjeg posjeta, ondje nas znaju. Čim se pojavimo na vratima, nemrtvi će se sručiti na nas.”

Upravo toga se Mats bojao. Gurnuo je ruke u džepove hlača i zamahnuo nogom u prazno. “Bemti.”

“Zar ne postoji nitko drugi tko bi nam mogao pomoći?” upita Lucy. “Možda neka vrsta, što ja znam, proročišta? Ono kao u staroj

Grčkoj? I to je sigurno bio neki Sumračnik, ili...?”

Tic odmahne rukom. “Ni ta proročišta više nisu što su nekoć bila.” Smeteno je prošao rukom kroz svoju bakrenastu kosu. “Ne znam, jedino...” započne pa se prekine usred rečenice.

Mats podigne glavu. “Nešto ti je palo na pamet?”

“Hm, možda ipak postoji netko”, reče Tic. “Samo što ne znam je li dobra ideja ići mu u posjet.”

“Možda bi nam najprije trebao reći o komu govoriš”, predloži Lucy.

Ali Tic kao da ju nije čuo. “Upadnemo li k njemu i on bude loše raspoložen, a gotovo uvijek je loše raspoložen, gotovi smo. Ali uspijemo li ga uvjeriti da se želimo riješiti Vlada, možda će nam ipak, ali samo možda, pomoći.” Pogledao je svoje prijatelje. “Nitko ne mrzi Vlada više od njega.”

“Ti... ti ne govoriš valjda o *njemu*?” Konradov se prozirni lik strese. “Nemoguće da misliš ozbiljno, Tic.”

Vilenjakova leptirasta krila rasklapala su se i opet sklapala, pri čemu su iz njih izbijali fini oblačci zlatnih čestica. Vilinska prašina. Obično se to događalo samo kad bi Tic čarao, ili kad bi postao izbezumljen. “Imaš li ti neku bolju ideju, prijatelju stari?”

Na čelu starog Konrada pojavili su se grašci znoja. “To je ludost, Tic! Ne možeš to njima dvoma ni u kom slučaju učiniti!”

Matsu je bilo dosta. Htio je napokon znati što se zbiva. “O kome, kvragu, govorite?”

“O Trbosjeku”, reče Tic.

Lucy nabra čelo. “O kome?”

“Jacku Trbosjeku. Nemoj mi sad reći...”

“Serijski ubojica iz Londona?” upadne mu Mats hitro u riječ. “Nemoj mi samo reći da je on još živ.”

“Ta bi tvrdnja bila malo pretjerana.” Tic se podigne i počne koračati gore-dolje po pultu, s rukama prekriženima iza leđa. “Da budem precizan, stari je Jack umro već 1543. Nitko točno ne zna kako. Bilo kako bilo, nakon smrti postao je poltergeist. I to jedan mnogo opakiji i čudljiviji od našeg dobrog Konrada. Umjesto knjiga, kod njega noževi lete zrakom. Gadna stvar, kažem vam!”

“Što netko takav radi u Berlinu?” upita Lucy gnjevno. “Tja, Trbosjek je jedini poznati poltergeist koji nije vezan uz mjesto svoje smrti. Nitko ne zna zašto.” Tic slegne ramenima. “Nakon što je 1888.

postao poznat kao Jack Trbosjek, već mu je bilo dosadilo ubijati ljude. Zato je napustio London i otišao u Pariz. I ondje je nekoliko godina tjerao ljudima strah u kosti, a onda se povukao u Sumračje i vratio noćnike u život.”

“Molim? Ali mislio sam da je Vlad...”

“Ne od samoga početka, Mats”, prekine ga stari Konrad. “Vlad se jednoga dana pojavio i svrgnuo Trbosjeka s njegova trona. Od tada on čeka priliku da opet sebi prigrabi moć. Ako itko zna kakve planove sad kuje Vlad, onda je to on.”

“Ja to ne razumijem.” Mats je pogledao Tica pa starog Konrada. “Kako je Vlad mogao pobijediti najtraženijeg ubojicu na svijetu? Ipak je on duh.”

“Jedino Vlad zna odgovor na to pitanje. Inače bi bratstvo žmirkača uhitilo Trbosjeka već stoljećima prije. Ili mislite da bi oni bili oduševljeni što jedan tako opasan Sumračnik slobodno hoda okolo?”

Lucy zaškilji zbunjeno. “I duhovi su Sumračnici?”

“A što bismo drugo bili?” odvrati stari knjižar.

“I ti nas želiš odvući tako nekome, Tic?” Mats frkne od bijesa. “Ne mogu vjerovati. Poltergeist koji vitla noževe kroz zrak. Kao da već i sad nema dovoljno onih koji nas žele ubiti. Taj će od nas učas napraviti pileće valjuške.”

“Ne ako mu ponesemo dar kojemu nikako neće moći odoljeti.” Tic se vragolasto naceri. “Trbosjek je lud za šalicama za čaj.”

Blago prošlosti

“Kako, molim?” Mats je pomislio da je pogrešno čuo. Serijski ubojica koji “brije” na šalice za čaj? Što je sljedeće? Zombiji koji su ljudi za baletom? Vampiri koji skupljaju poštanske marke? Ljutog Jacka bi šlagiralo. Premda on ne bi imao nikakav problem s tim da navrati Trbosjeku i da ga pozdravi. To je Matsa podsjetilo da je još mjesec i pol do izlaska sljedećeg sveska njegove omiljene serije stripova. S druge je strane trenutačno imao toliko toga na umu da će mu to vrijeme u trenu proletjeti. “Mislim, Tic, stvarno. *Šalice za čaj*. Sigurno se šališ!”

“Pa eto, ipak je on Englez.” Vilenjak slegne ramenima. “Svi Englezi vole čaj. Ali ne smijemo mu odnijeti bilo kakve šalice. Moraju biti baš stare, pravi sakupljački primjerci.”

“Možda ćemo ih pronaći u antikvarnici moga oca”, promrmlja Lucy. “Ne postoji, na kraju krajeva, ništa što on nema. Barem tako glasi njegov moto.”

“Dobra ideja, čovječja djevojčice.”

“Znači, vi to doista želite napraviti.” Mats dobaci prijateljima poglede odobravanja. Prvenstveno nije očekivao da će Lucy tako bez razmišljanja pristati na Ticov prijedlog. Oduvijek ju je smatrao mudrijom od njih dvoje. S druge strane, nakon toga je Lucy postala još više *cool* u njegovim očima.

“Za Boga miloga, djeco, budite oprezni.” Duh starog Konrada ispružio je ruke prema njima, kao da ih želi zadržati. “Jeza me hvata kad samo pomislim što bi vam se sve moglo dogoditi.”

“Nemoj sad pretjerivati, stari prijatelju”, Tic će raspoloženo. “Dosad još nitko nije poginuo pri kupnji šalice za čaj.” Plavičasta je ektoplazma šikljala iz ušiju poltergeista. “Znaš ti točno na što sam ja mislio, Tic! A sad van iz moje knjižare dok se nisam zaboravio!”

Trojac jurne prema vratima.

“I teško vama ako se ne vratite natrag u jednom komadu, onda ćete me pošteno razljutiti!”

Mats i Lucy požurili su se prema izlazu iz slijepe ulice u kojoj je bila skrivena knjižara i onda skrenuli lijevo na glavnu ulicu, dok se Tic, kao i uvijek, skrivao u ruksaku. Ovaj put nije na njih vrebao Richie niti bilo koji drugi Sumračnik. Mats nije bio siguran treba li zbog toga osjetiti olakšanje, ili se zabrinuti što Vlad nije za njima poslao još svojih ljudi. To je moglo značiti da u njima ne vidi veliku prijetnju, ili da su njegovi noćnici zauzeti drugim, važnijim stvarima. Naravno da su tu bile provale koje je trebalo pripremiti. Ali nekako je Mats imao osjećaj da to nije sve.

“Zašto si tako šutljiv?” upitala ga je Lucy.

Okrenuo se prema njoj. “Pitam se zašto Vlad jednostavno ne naloži da nas maknu s puta?”

“Već si zaboravio da te danas prijepodne mumija gotovo šćepala?”

“Ne, naravno da nisam. Samo... Ah, ne znam ni ja. Ja bih nas na Vladovu mjestu barem dao slijediti. Ipak mi znamo što on planira.”

“Samo što bi svi mislili da smo potpuno poludjeli kad bismo to izbrbljali. Čega se onda ima bojati?”

Hm, ima nešto u tome, pomisli Mats.

Povezli su se tramvajem do Alexanderplatza, gdje su morali presjesti. Kad su izašli iz podzemne, u prvom ih je trenutku zaslijepilo neočekivano danje svjetlo. Mats zaškilji dok su mu se oči privikavale i okrene udesno. Lucy, koja je hodala pokraj njega, čupkala je pokrivač u koji je zamotala mač. Ni u kojem slučaju nisu htjeli upasti u oči više negoli je potrebno. Oboje su ostavili Alexanderplatz iza sebe i zaputili se prema semaforu koji je vodio preko puta do Alexe, drugog najvećeg šoping centra u Berlinu. Golema zgradurina boje marelice ispred koje je polazio bus koji će ih odvesti do antikvarnice Lucyina oca.

Mats je naslonio glavu na staklo i zurio u ljude i zgrade koji su promicali pokraj njih. Jedva je primjećivao kad bi autobus stao na crvenom svjetlu ili kad bi pri polaženju tako jako trznuo da mu je čelo lupilo o prozor. Bio je previše zabrinut – za Lucy. Trbosjek je bio legendarni ubojica. Što ako joj naudi? Mats si to nikada ne bi mogao

oprostiti. Pogledao ju je i morao se nehotice osmjehnuti. Lucy je za njega bila najljepša djevojčica na svijetu. Najviše su mu se sviđale njezine oči, sjajne maglenosive boje. Odmah je pomislio na poljubac koji mu je prije nekoliko tjedana dala u škotskom grobnom humku. Od tada više nisu o tome razgovarali. On uzdahne u sebi. Možda bi se jednostavno trebao pomiriti s time da Lucy u njemu vidi samo dobrog prijatelja.

Odjedanput se Lucy okrene prema njemu i pogleda ga ravno u oči. “O čemu razmišljaš?”

Mats osjeti kako se crveni te spusti pogled. “Ja... samo sam mislio da je možda bolje... da ti ovaj put ostaneš kod kuće kad Tic i ja siđemo u Sumračje.

Lucyine se oči suze. “Šališ se, ili...?”

“Samo se brinem... Ah, znaš već.”

“Da se meni što ne dogodi?”

On kimne daju pritom nije ni pogledao, jer inače bi mu se lice zažarilo poput rajčice.

“Ah, a misliš da se ja za tebe ne bih brinula?”

Mats iznenađeno podigne pogled.

“Mi smo tim. Ti i ja... i Tic.”

“I ja mislim”, začuje se iz Matsova ruksaka.

Lucy se nasmije i makne jedan tamni pramen s lica. “Ovo je *naša* pustolovina, Mats. Jedna od onih priča koje se ne zaboravljaju cijeli život i koje ćemo si još dugo prepričavati, kad ti više uopće ne budeš imao kose, a ja sa svojom hodalicom budem prelazila preko nedužnih jazavčara.”

Mats nije drukčije mogao – morao se nasmijati kad je to zamislio.

“Tako mi se već više sviđaš”, reče Lucy i osmjehne se lukavo.

Mats joj se zagleda u oči, pokušavajući doznati što mu je Lucy time zapravo htjela reći: “Hej, bit ćemo najbolji prijatelji do smrti!” ili “Želim biti s tobom cijeli život!” Lucy nikako nije bila tip za srceparajuća ljubavna obećanja, tako da bi moglo biti da... ili ipak ne. Mats uzdahne i spusti pogled. Zašto djevojčice moraju biti toliko komplicirane?

“Inače, moram još smisliti dobro objašnjenje zašto gost tvojih roditelja ipak nije htio ovo.” Lucy kucne po maču uvijenom u pokrivač

koji joj je ležao u krilu. "Ponajprije moram tati objasniti zašto zaudara po truloj mumiji." Široko se nasmijala.

Antikvarnica Luchs bila je dovoljno velika da se bez problema u njoj izgubiš. I Lucyinu se oca to povremeno znalo dogoditi kad bi se za kupca dao u potragu za nekim od svojih antiknih blaga koja su bila pohranjena u jednoj od bezbrojnih vitrina, ormara ili škrinja. Najdojmljivije je bilo to što je znao nabrojiti svaki pojedinačni komad u svome dućanu, čak se i prisjetiti točnog dana i imena osobe od koje ga je kupio. Ali kamo je to potom smjestio u svome dućanu, to je redovito zaboravljao.

"Žao mi je." Gospodin Luchs prstima je prošao kroz kosu. Frizura mu je još razuzdanije stršila od one Alberta Einsteina. "Šalica za čaj nemam trenutačno u ponudi. Ali mogu vam ponuditi starinski termofor iz 1890."

"Ovaj termofor?" ponovio je Mats.

"Time su ljudi nekad grijali krevet prije odlaska na spavanje", objasnila mu je Lucy. "Pa čuj, barem je star. Samo, tko bi dragovoljno iz toga pio čaj?"

Tamne oči njezina oca okrenu se prema Matsu. "Što si ono rekao, za koga je to dar?"

"Ništa nisam rekao", odvrati Mats i izbjegne njegov odrješiti pogled. "Ali za nekoga je tko je nekoć živio u Londonu i morao je napustiti grad iz, hm, poslovnih razloga. I potpuno je lud za šalicama za čaj."

"Pa eto, ako mu se termofor ne sviđa, možete ga zamijeniti."

Mats se usiljeno osmjehne. Ne sviđa li se Trbosjeku termofor, vjerojatno više neće biti prilike da ga zamijene. "Hvala, to je jako lijepo od vas, gospodine Luchs. I molim vas da ga stavite na hotelski račun."

Mats je ugurao termofor k Ticu u ruksak pa su se on i Lucy uputili prema Greifenhallu po ogrtače zemnih patuljaka koji će im trebati za njihov izlet u Sumračje. Ljudima je pristup u podzemni grad bajkovitih bića bio zabranjen pa će užasan smrad ogrtača prekriti njihov vlastiti miris, tako da će čak i vampiru, vukodlaku ili zlom duhu biti nemoguće prepoznati tko su oni doista.

"Fuj, gotovo sam zaboravila da ovi ogrtači spaljuju sluznicu nosa", reče Lucy kad je Mats izvukao ogrtače iz stare škrinje u kotlovnici.

“I ja isto”, prostenjao je Mats, dišući kroz usta dok ih je gurao u ruksak.

Ubrzo nakon toga Mats je nazvao Farida i zamolio ga da ih taksijem odveze do jednoga od tajnih ulaza u Sumračje. Zahvaljujući ogrtačima zemnih patuljaka koji su zaudarali po ustajalom znoju i kokošjem izmetu, uspjeli su proći pokraj čuvara ulaza bez kontrole. Odmah potom ih je magični teleporter prevezao u grad smješten stotine metara ispod Berlina.

Ėetvrt u koju ih je teleporter poslao Mats je već pri njihovu zadnjem posjetu vidio izdaleka. Zadivljeno je promatrao staklene nebodere oko njih koji su se uzdizali nebu pod oblake, blistali pri svjetlu bezbrojnih vilinskih svjetiljki i svjetlucali kao da su ovijeni glazurom od leda. Između njih su, na vrtoglavoj visini, ljupkošću zmajeva klizili smaragdnozeleni cepelini.

Na ulicama kojima su Mats i njegovi prijatelji prolazi vladala je živost i vreva. Pretežno su im vilinski stvorovi dolazili u susret, delikatni, i s kožom koja je Matsa podsjetila na porculan. Mnogi su od njih nosili aktovke i mrmljali neprestano sebi u bradu. Najprije je pomislio da razgovaraju sami sa sobom, a poslije je shvatio da je zeleni gumb u njihovim ušima sigurno nešto poput mobitela.

“Reci mi, Tic,” upita Lucy odjedanput, “zašto Trbosjek jednostavno ne izruči Vlada bratstvu, ako je uvijek informiran o svim njegovim koracima?”

“Tiho!” prosikće Tic. Letio je između Matsa i Lucy, čija su lica skrivale kapuljače ogrtača zemnih patuljaka. “O takvim se stvarima ne govori u javnosti.” Prijekorno je odmahnuo glavom, a onda dodao stišanim glasom: “To je zbog noćničkog kodeksa časti. Oni nikada ne bi prihvatili vođu koji je jednoga od njih cinkao bratstvu žmirkača.”

“Ti razbojnici imaju kodeks časti?” Mats je bio istinski zapanjen.

“Znam, to zvuči baš bedasto”, odvrati Tic i slegne ramenima, na što se mrvicu zlatnog praha rasulo s njegovih krila. “Ali bez toga bi kodeksa noćnici bili samo hrpa ubojica i lopova, koji bi jedan drugome skakali za vrat. Bilo je vrlo promućurno od Trbosjeka što ga je uveo.”

“Vjerojatno mu nikad nije palo na pamet da će se taj kodeks jedanput okrenuti protiv njega.”

Tic zlorado zahihota. “Sigurno nije.”

Ubrzo nakon toga došli su do širokog stubišta koje je vodilo u jednu naviše smještenu špilju. Sa svojim nakošenim kućicama i zakrivljenim uličicama, bila je savršena reprodukcija srednjovjekovnoga grada. Mats se odmah sjetio da ju je vidio pri njihovu prvom posjetu Sumračju, od kojega je bilo prošlo šest tjedana. Očarano je njegov pogled klizio preko mnogih različitih Sumračnika koje su susreli u ovoj četvrti. Sjedobradi čarobnjaci, koji su neprekidno mrmljali sebi u bradu, divovski orci, jednorози sa sjajnim grivama, ljudi gušteri mrgodnih pogleda i još mnogi, mnogi drugi. Najradije bi bio izvukao svoj mobitel i fotografirao ih. Ali to bi ih posve sigurno odalo.

Vilenjak ih je odveo otprilike do sredine tog dijela grada, a onda je skrenuo u usku nepopločanu uličicu u kojoj je zaudaralo po truloj ribi i ostalim nelijepim stvarima. Zastao je pred jednom od kuća i udario svojom malom šakom po vratima. "Tu stanuje Trbosjek?" upita Mats u nevjerici.

Ticove su oči vragolasto zaiskrile. "Vidjet ćeš."

Vrata se otvore i na njima se pojavi žena koja je Matsu izgledala kao podbuhla utopljenica. Njezine izbuljene oči, smještene na okruglastom licu sivozelene boje, sumnjičavo su motrile trojac.

"To si ti, Tic?" Ona zaškilji, kao da inače nosi naočale. "Hm, mislila sam da si mrtav", reče bez traga bilo kakvog žaljenja u glasu.

Mats osjeti slab miris soli i mora kojim je žena odisala. U njezinoj dugoj kosi, koja joj je mokra i u pramenovima visjela preko ramena, zaplele su se alge, školjke i morske zvijezde.

"Znaš kako je, korova se teško riješiti", odvrati Tic i dolebdni do Matsa i Lucy. "Mogu li vam predstaviti Malu Sirenu, prijatelji? Bojim se da je Hans Christian Andersen malo pretjerao hvaleći u svojoj priči njezinu nevjerojatnu ljepotu."

"Ah, začepi već jedanput, smežuranko jedan", opsova Sirena. Odmah potom ona uputi Matsu i Lucy fakinski osmijeh žabe krastače. "Sve je to bilo davno, prije sto pedeset godina, a nitko ne ostaje vječno mlad. Hajde, uđite već jedanput!" Pomakla se u stranu da trojac pusti u svoju kuću. Nitko od njih nije opazio oko koje je crveno svijetlilo i koje se, sa svojim šišmiševim krilima koja su mahnito mahala, skrilo iza jedne vilinske svjetiljke. Čim su se vrata treskom zatvorila, odjurilo je svojim putem.

Šutljivi

Kuća je iznutra izgledala mnogo ljepše nego izvana. Zidovi su bili obojeni u svijetloplavu boju, a na njima su se praćakale šarene ribe i koralji koji su izgledali toliko stvarno da je Mats u prvi mah imao dojam da je doista pod vodom. Učinilo mu se čak da čuje šum mora.

“Tko su tvoji prijatelji?” obrati se Sirena vilenjaku. “Istina, zaudaraju kao zemni patuljci, ali nešto mi je čudnovato na njima.”

“Bolje da ne postavljaš tolika pitanja”, odsiječe joj Tic. Onda se osmjehne. “Trebam tvoju pomoć.”

Mats je naćulio uši. Zato su, znači, tu!

“Plaćaš kao i obično?” U Sireninim vodenastim plavim očima zaiskrila je pohlepa.

“Deset grama vilinske prašine, toliko mogu odvojiti. I ni zrnca više, jasno? Od nje ćeš sljedećih mjeseci izgledati stotinu godina mlađe.”

Sirena protrlja ruke. “Što mogu učiniti za tebe, *prijatelju moj?*”

“Trebam netko tko će nas provesti kroz močvaru. Ni jedno od mojih frendova ne zna letjeti, a neodgodivo moramo u Dno dna.”

“U Dolinu mrtvih?” Sirena je djelovala iznenađeno, ali je odmah potom ipak slegnula ramenima. “Dobro, to je, naravno, vaša stvar. Bez obzira na to što ja osobno nikad ne bih stupila u Dno dna. Svejedno, radoznala sam...”

“Kao što si već rekla”, prekinuo ju je Tic. “To je naša stvar!”

Sad se Sirena nasmijala. “Nikad nije bilo lako nešto izvući iz tebe. Ali poštujem to. Odmah se vraćam, samo da se presvučem.” Ona se okrene i na krivim nogama odgega u pokrajnju prostoriju.

“Ako trebamo njezinu pomoć”, šapne Mats vilenjaku, “ne bi li možda trebao biti malo ljubazniji prema njoj?”

“Pa da nas proda neprijatelju čim joj se ukaže prva dobra prilika? Ne.” Tic odmahne glavom. “Naša Mala Sirena pokušava zaraditi na svemu što se daje prodati na bilo koji način. Uključujući informacije. Zato joj ne trebamo ispričati više negoli je potrebno.”

Èim se Sirena vratila, krenuli su.

“Treatat ée nam vremena”, reée ona Matsu i Lucy. “Moévara baš i nije iza ugla.”

“Nema problema”, reée Mats, koji je jedva éekao vidjeti kroz koje ée predjele grada bajkovitih biéa ovoga puta proéi.

Sumraéje nije bilo jedinstven grad, veé se sastojalo od velikog broja pojedinaénih éetvrti koje su bile podijeljene na golem broj špilja, meéusobno povezanih tunelima, mostovima i podzemnim rijekama. U pravilu su te éetvrti bile posebno skrojene prema životnim potrebama svojih stanovnika i stoga su se razlikovale faunom, klimom i arhitekturom. éinjenicu da ih je na kraju izleta éekao ozloglašeni serijski ubojica Mats je zasad potisnuo. Bit ée vremena za brige. A ovo je mjesto bilo jednostavno previše fantastiéno da bi mogao ignorirati njegova éuda i njegove dijelom nemoguée stanovnike.

U tome trenutku Mats nije priželjkivao ništa drugo nego da ima oéi na zatiljku kako bi mogao registrirati sve nevjerojatne dojmove koji su pljuštali po njemu sa svih strana. Najviše ga je zanimalo Dno dna, Dolina mrtvih. To je, doduše, bilo pomalo luckasto, ali Mats je obožavao sve što je imalo veze sa zombijima i nemrtvima. Zato je s tolikom éežnjom išéekivao novi strip o Ljutom Jacku. U njemu ée posljednji preživjeli od éovjeéanstva morati pokazati jesu li dorasli nadmoénim zombijima i mogu li stvoriti novi poéetak. Ta je pomisao uplašila Matsa, i odjedanput su éudesa Sumraéja pala u drugi plan. Umjesto toga, on je u mislima vidio Lucy i sebe kako stoje usred Berlina u plamenu. Vidio je nebodere kako se u vatrenom moru tope poput svijeéa, crni dim koji se širi preko neba u naranéastom plamenu, tako da više uopée nije bilo razlike izmeéu dana i noéi. Propast svijeta. Pakao na zemlji. Mats se naježio pri samoj pomisli. Ali upravo je to oéekivalo njega, Lucy i ostatak éovjeéanstva ne uspiju li zaustaviti Vlada. Dogodi li se to, ubrzo se stvarnost uopée neée toliko razlikovati od tmurnog i opustošenog svijeta junaka njegovih stripova.

“To se ne smije dogoditi”, promumlja Mats i zgréi ruke u pesnice. “Moramo zaustaviti Vlada.”

“Što ti to blebeéeš sebi u bradu?” Sirena je zastala i promotrila ga stisnutih usana, zbog éega je pomalo izgledala kao da je zagrizla

limun.

“Ništa”, reče Mats odlučno i nastavi dalje. “Ama baš ništa.

Za to ih je vrijeme put odveo u jednu špilju čiji su stanovnici Matsu na prvi pogled bili jezivi. Kretali su se okolo na štulama koje su ga podsjećale na duge, tanke noge pauka kosca. Njihova su lica pokrivala nepomične porculanske maske, a tijela su skrivali pod sjajnim, svilenkastocrnim ogrtačima. Matsu je najgore bilo to što iz sebe nisu ispuštali ni glasa. Nisu čak ni razgovarali jedni s drugima. Čulo se samo to stravično škljoc-kljocanje njihovih drvenih paukolikih nogu.

“Kao da je netko protresao golemu vreću punu kostiju”, šapnu Lucy pokraj njega.

Mats proguta slinu. Da, zvučalo je točno tako.

Odjedanput jedna od čudnovatih kreatura zastane i zapilji se u Matsa iz praznih očnih šupljina svoje maske. Ne htijući, i on sam je zastao, u potpunosti hipnotiziran pogledom tog stvorenja. Između porculanskih usana probio se šapat. Jeziv glas, kao kad se jedan brusni papir trlja o drugi. Bila je to jedna riječ. Možda čak i više njih. Ipak je Mats razumio samo jedan sićušan dio toga, a to je zvučalo otprilike kao “osvajač”. Nešto što mu nije imalo ama baš nikakva smisla.

Tic se usred leta munjevito okrene i u nevjerici pogleda najprije bića na štulama pa Matsa. “Čovječe, prošlo je proketo mnogo vremena otkad je jedan od šutljivih prekinuo svoju šutnju. Da nisi nešto napravio?”

Mats gnjevno zavrti glavom. “Ne, ama baš ništa.”

“Sigurno?” ponovo upita Tic.

“Da, a sad idemo dalje, dobro?”

Matsu se šutljivi nisu sviđali. Njihova mu je prisutnost ulijevala strah. Njihove su maske oponašale lica – poznate karakteristike poput očiju, nosa i usta. I to je moglo značiti samo da se iza njih skriva nešto toliko čudnovato da bi izravan pogled na to mogao otjerati ravno u ludilo.

“Sve više njih te pogledava”, šapne mu Lucy. “Što li im je?” Mats je znao samo jedno: pogledi šutljivih podsjećali su ga na pogled starog Konrada. Činilo se da i oni znaju nešto što je njemu samome

skriveno. I to mu se uopće nije sviđalo. Ne, još gore: to mu je bilo da iz kože iskoči!

Stari znanac

Mats odahne s olakšanjem kad su špilju šutljivih ostavili iza sebe i kad se škljocanje i kljocanje njihovih dugih nogu izgubilo u šumu podzemnih voda.

“Nadam se da vas troje imate dobre želuce.” Mala Sirena podrugljivo se osmjehnula. “Čini mi se da je rijeka danas mrvicu divlja.”

To je očigledno bilo vrlo blago rečeno. Čamac, u kojem su neko vrijeme plovili nizvodno, struja je bacala tamo-amo kao igračku. Mats zabrinuto pogleda prema Lucy, koja je sjedila preko puta njega i pod kapuljačom tiho krkljala. Čak je i Tic, koji se šćućurio na Matsovu ramenu, pritisnuo obje ruke čvrsto na usta. Samo Mats nije imao nikakvih problema s ljuljanjem čamca. Upravo suprotno. Podsjećalo ga je na njegovu vožnju željeznicom smrti na nedavnom proštenju. Bio je jedini među svojim prijateljima koji je, unatoč vrećici prženih badema, kandiranoj jabuci i kebabu povrh svega toga, svejedno nakon vožnje sišao s osmijehom.

Na Lucyinu i Ticovu sreću, brodar je nedugo zatim pristao na mostiću, jednoj prilično klimavoj drvenoj konstrukciji koja se nakon nekoliko metara gubila u gustom obalnom šipražju.

“Močvara”, objavila je Sirena i iskobeljala se tako nespretno iz čamca da je gotovo pljusnula u vodu.

Brodar s glavom šakala prasnuo je u promukao smijeh.

“Koliko je velika?” upita Mats, nakon što je pomogao Lucy da se popne na nestabilni mostić.

“Koga briga koliko je velika? Ako ne poznajete stazu koja će vas kroz nju sigurno provesti, močvara će vas progutati već nakon nekoliko metara.” Sirena se odgega do kraja mostića i razgrne trsje koje se pred njima uzdizalo poput zelenog zida. “Hodajte strogo za mnom i nikamo ne skrećite”, naredi ona i progura se kroz rupu.

Mats se gegao uskim puteljkom koji je poput smeđe vrpce vijugao kroz močvaru. Pri svakom koraku tlo je šljapkalo, a blato bljuzgalo pod njegovim cipelama. Odmah iza njega išla je Lucy, a Sirena ih je vodila. Tu i tamo upozoravala ih je na mjesta na koja je bolje ne nagaziti, premda tlo ondje nije izgledalo ništa drukčije od onoga po kojemu su upravo kročili. Najgori u toj močvari Matsu nije bio smrad raspadanja nego dosadni komarči koji su ih na svakom koraku slijedili i koji su se pri pomnijem pogledu pokazali kao sićušne, ljute vile.

“Zar im ne možeš reći da nas ostave na miru?” pojadao se vilenjaku, koji mu je, kao i uvijek, sjedio na ramenu. Ali Tic nije reagirao. Tek je tada Matsu upalo u oči kako vilenjak sumnjičavo motri žabe krastače veličine zečeva koje su čučale posvuda u trsju.

“Što je to?” upita Lucy kad se začulo vučje zavijanje.

U trenu Tic odleti s Matsova ramena i osvrne se na sve strane.

“Vidiš li što?” zanimalo je Matsu.

Tic odmahne glavom. “Ništa”, reče on smrknuto. “I to mi se nimalo ne sviđa.”

Sirena potvrdno kimne, od čega joj se zatresao podbradak. “Ovdje inače nema vukova. Bolje da se požurimo!” Ubrzo je močvari došao kraj, u podnožju stjenovite litice koja se uzdizala više stotina metara u visinu, gdje se stapala sa svodom špilje. Mats se osvrne oko sebe. Nedaleko od njih otkrio je ulaz u tunel osvjetljen vilinskim svjetiljkama. To je mogao biti jedino ulaz u Dno dna.

“Ja dalje ne idem.” Sirena odveže malenu kožnu vrećicu sa svoga remena i pridrži je ispred Tica. “A sada, amo s mojom plaćom.”

Vilenjak napravi grimasu, ali onda doleti do nje i prospe finu zlatnu prašinu sa svojih krila u vrećicu. “Nemoj opet uzeti sve to odjedanput. Znaš što se zadnji put dogodilo.” Ona dobaci Ticu mrk pogled, ali ne reče više ništa.

“Što se točno dogodilo?” raspitivala se Lucy čim se trsje zatvorilo iza Sirene.

“Usne su joj se napuhale kao balon.” Namignuo joj je živahno. “Sasvim sam slučajno zaboravio dati joj upute o ispravnom doziranju.”

Pogled na Dno dna bio je u Matsovim očima još neobičniji od prizora močvare koja se nalazi stotine metara pod zemljom. Na nebu je bio umjetni mjesec. Osvjetljavao je mrtvački bijele brežuljkaste predjele, iz kojih su poput pokvarenih zuba stršili crni nadgrobni spomenici. To je Matsa podsjetilo na njegov zadnji posjet zubaru, nakon kojega danima ništa nije mogao jesti, a da se ne trgne pri svakom zalogaju. Bilo je i stabala – bila su bez lišća – i pružala su svoje suhe grane nalik na ticala prema nebu, kao da umjetni mjesec žele silom povući k sebi.

“Kakvo sablasno mjesto.” Lucy se osvrne oko sebe, s izrazom lica kao da očekuje da će ju svaki čas napasti mumije ili zombiji. “Da sam barem ponijela mač sa sobom.”

“Nikada ga ne bismo uspjeli prenijeti pokraj čuvara ulaza”, podsjetio ju je Mats, ali u sebi joj je dao za pravo. Biti naoružan sigurno ne bi bilo naodmet na mjestu poput ovoga.

Tic, koji je pod mjesečevim sjajem izgledao više kao šišmiš nego kao vilenjak, lepršao je neodlučno u krug. “Znam da Trbosjek živi u mauzoleju. Mora biti tamo negdje, iza brežuljaka koji izgledaju kao da se sastoje od nagomilanih lubanja.”

To jesu lubanje, pomisli Mats i proguta slinu. Za razliku od zombija, koji su mu bili *cool*, trule kosti ulijevale su mu jezu. Jednostavno zato što su bile *doista* mrtve. “Ali nisi siguran, ili...?”

Vilenjak odmahne glavom. “Nema ih mnogo koji se mogu pohvaliti da su se vratili nakon posjeta Trbosjeku. Zato su moje informacije neprecizne.”

“Onda nam ne preostaje ništa drugo nego da se osvrnemo okolo.” Lucy protrlja nadlaktice kao da se smrzava. Odmah potom uhvati Matsa za ruku i reče: “Oduvijek sam sanjala o romantičnoj šetnji po groblju na mjesečini.”

Trojac ustukne kad se netko nakašljao iza njih. “Znači, ovoga puta je Trbosjek.”

Mats se okrene brzinom munje i povuče Lucy za sobom. “O, ’bemti!” proštenja kad je ugledao tko mu je nasuprot.

“Prema stavku 191., odlomku 3. Sumračničkog zakonika, kažnjivo je kontaktirati s kriminalnim osobama svih vrsta”, obznani bijeli vukodlak, odjeven slično kao Jedi vitez iz *Ratova zvijezda*. “Nepridržavanje se može kazniti i do tri godine zatvora”, dodao je,

sijevnuvši svojim narančastim očima. “Da, i meni je drago što Vas opet vidim”, promrmlja Mats. Bijeli vukodlak i njegov čopor, koji se iz poštovanja prema svome vođi držao u pozadini, pripadali su bratstvu žmirkača, čuvara zakona u Sumračju. Kad su se zadnji put sreli, Matsa i njegove prijatelje bratstvo je uhitilo jer su se predstavili kao Vladovi sljedbenici kako bi ostvarili kontakt s noćnicima. Nakon što su ih ti isti vukodlaci sad uhvatili kako se spremaju u posjet ozloglašenom serijskom ubojici, Mats je nagađao da je time njihova vjerodostojnost potpuno pala u vodu. Sad im nikada neće povjerovati da su u osnovi na istoj strani.

“Vreće buha”, reče Tic. “Što li je vas dovelo ovamo?” Bijeli vukodlak stisne zube i zarezži na vilenjaka, a onda opet pogleda Matsa i Lucy. “Pretpostavljam da se pod ogrtačima skrivaju ista čovječja djeca kao i prošli put.”

“Čovječja djeca?” upita Mats izmijenjenim glasom. “Mi smo zemni patuljci, zar se ne osjeti miris?”

Vukodlakove oči bijesnu.

“U redu.” Lucy odbaci svoju kapuljaču. “Je li vam itko ikada rekao da se uvijek pojavite u najgorem mogućem trenutku?”

“A tebi da si previše bezobrazna za svoje godine?” Vukodlak je pogledavao jedno pa drugo. “Čini mi se da vama nije jasno koliko ste se duboko u trolovu kakicu uvalili.”

“Upravo zato više nemamo što izgubiti, ili...?” I Mats je sad zbacio kapuljaču s glave. “Svejedno bi me zanimalo kako ste nas pronašli.” Prisjetio se vučjeg zavijanja u močvari. “Slijedite nas već dulje vrijeme, ili...?”

Nekoliko vukova iz čopora počelo se grohotom smijati. “U svakom slučaju, Sirenu već dulje vrijeme držimo na oku jer znamo da je upletena u mutne poslove. Ili je spretnija negoli bi se reklo po njezinoj nezgrapnoj vanjštini, ili je dovoljno lukava da nema posla s noćnicima.” Bijeli vukodlak slegne snažnim ramenima. “Najprije sam vas htio odmah uhititi. Ali bio sam pomalo znatiželjan i htio sam doznati što ste naumili.”

“Kao što i sam možeš vidjeti, krenuli smo na izlet u Dno dna. To nije zabranjeno!”

“Ne pričaj gluposti, vilenjače!” odbrusi mu vukodlak. “Točno sam čuo kad ste govorili o Trbosjeku. Dakle: što želite od njega?”

Tic doleprša k njemu i provokativno mu sleti na njušku. “A što bismo htjeli?” Zatrepcé svojim dugim trepavicama. “Pa imamo s njim dogovor za čaj.”

Lucyin dugi jezik

Bijeli se vukodlak oglasi toliko bijesnim urlikom da je Tic jednim skokom poletio u zrak. U posljednjem je trenutku izbjegao rastvorenim čeljustima, koje bi ga inače zdrobile u kašu, i potražio zaštitu na Matsovu ramenu.

“Hej, dokrevelna prostirko, to baš nije bilo lijepo od tebe!” poviče on sa sigurne udaljenosti. “Ipak si ti jedan od pozitivaca.”

“U prvom sam redu ja ipak vukodlak, vilenjače.” Oči čuvara zakona opasno bijesnu. “Toga bi se trebao sljedeći put sjetiti, prije nego što opet budeš toliko glup da me izazoveš.” Pogledom je prikovao Matsa i Lucy. “Ljudi nemaju što tražiti u našem gradu. Samo zbog toga mogao bih vas strpati iza rešetaka. Ali zažmirit ću na jedno oko budete li iskreni prema meni. Što radite ovdje?”

Mats podigne jednu obrvu. Zašto je vukodlak odjedanput bio toliko velikodušan? Tu nešto nije bilo kako treba. Onda mu je sinulo. Vođa čopora slutio je ili znao zbog čega su oni tu, i nadao se da će ovako doznati još i više. Sad je nagnuo glavu na stranu i pažljivo promotrio vukodlaka sebi nasuprot. “A ako to odbijemo?”

“Onda ću nakratko svrnuti pogled dok vam moj čopor slučajno ne polomi noge.” Vukodlak se toliko nagne naprijed da je njegov topli dah, koji je zaudarao po sirovom mesu, pogodio Matsa ravno u lice. “Ovo nije igra, čovječji dječake, već prokleta ozbiljna stvar. I do naših je ušiju dospjelo što Vlad planira. I znamo da ste vi nekako u to upleteni. Samo mi još nije potpuno jasno na čijoj ste strani.”

“Mi smo na svojoj vlastitoj strani”, prosikće Tic.

Bijeli je vukodlak ignorirao vilenjaka. “Što je to u tvome ruksaku, čovječji dječake? Antikni termofor?” Nasmije se grlenim smijehom. “Zadnji Trbosjekov posjetitelj koji mu je donio takav dar još je tjednima imao bolnih problema s probavom.” Mats uzmakne jedan korak, ne toliko iz straha koliko zbog nevjerojatnog smrada iz vukodlakovih usta. “Problema s probavom? Zašto to?”

“Natjerao ga je da ga proguta.” Oči vukodlaka bijesnu. “Zašto ste tu?”

“Reci mu”, potakne ga Lucy.

Mats joj dobaci zapanjen pogled. Smatrao je da to nije dobra ideja. Nije vjerovao vukodlaku.

“Ima pravo”, šapne mu Tic u uho. “Ni meni se taj tip baš ne sviđa, ali neće nas pustiti da odemo dok mu sve ne ispričaš.”

Mats se opet okrene vukodlaku i zagleda se duboko u njegove jantarne oči. Nadao se da će u njima otkriti nešto što će mu razotkriti njegove prave namjere. Ali vukodlak se predobro kontrolirao da bi pokazao svoje karte. “Dobro”, reče Mats preko volje. “Želimo informacije od Trbosjeka.”

“Radi se o Vladu, zar ne?” upita on. “O provalama u ljudskom svijetu... On traži sljedeći pečat. Imam pravo, zar ne?” Bijeli vukodlak opsuje. “Imate li vi uopće predodžbu o tome koliko je opasna cijela stvar u koju ste se upleli?”

Mats isturi bradu prema naprijed. “Nemamo drugog izbora. Moramo ga zadržati. Inače će na površini ubrzo nastati pakao. Zbog toga smo ovdje. Nadamo se da će nam Trbosjek reći gdje će noćnici sljedeće provaliti.”

“Tako da im možemo biti za petama i zgrabiti im drugi pečat ispred nosa”, doda Lucy.

“I vi mislite da ćete iz Trbosjeka izvući te informacije?” Bijeli se vukodlak ponovo nasmije. “Ni za sve šalice za čaj ovoga svijeta! On previše mrzi Vlada da bi mu se osvetio tako što će ga izručiti nama ili vama. Ne, to neće ići. Osim toga, trebali biste nama profesionalcima prepustiti da se riješimo Vlada.” Mats je vidio kako se Lucyino čelo smrklo. To je bio siguran znak da je ljuta. “Prepustiti profesionalcima? O, da, to je i do sada odlično funkcioniralo, zar ne?” prasnu ona zažarenih očiju. “U Berlinu vlada kaos: jedan je čovjek ubijen, a noćnici se zabavljaju uništavajući vrijedna umjetnička blaga. A gdje ste vi?” Ona bijesno odmakne pramen kose s lica. “Skrivate se ovdje dolje i nemate pametnijeg posla nego da nama još podmećete noge.”

Nakon Lucyinih riječi uslijedila je apsolutna tišina. Čak je i jezivi vjetar u Dnu dna odjedanput utihnuo.

“Želiš li time reći da sumnjaš u moje sposobnosti vođe čopora?” Glas bijelog vukodlaka jedva je bio glasniji od šapta, a svejedno je svaka njegova riječ poput bubnjeva grmjela u Matsovim ušima. Pogledao je prema ostatku čopora. Nekoliko njih je izvuklo pandže, kao da čekaju samo mig svoga vođe da Lucy rastrgaju na komade zbog te uvrede.

“Kako god ovo završilo”, promrmlja Tic na Matsovu ramenu, “samo želim da se zabilježi da nas u ovom pojedinačnom slučaju nije *moj* dugi jezik uvalio u probleme.”

“Sumnjate li sami u sebe, to je vaš problem”, odvrati Lucy hladno. Ili nije shvaćala da hoda po rubu ponora, ili joj je bilo svejedno. Mats se kladio da je ovo drugo. “U svakom slučaju, nismo planirali stajati i promatrati kako Vlad na silu zaposjeda ovaj naš svijet.” Okrenula se prema Matsu i Ticu. “Dođite, dečki, čeka nas još posla.”

Bijeli vukodlak razjapi gubicu i zaglušna ih rika poklopi poput vala. U sljedećem se trenutku obrušio na Lucy. Mats je reagirao instinktivno. Bacio se pred nju, tako da je vukodlak tresnuo u njega, a Tic je od siline sudara odletio odatle u širokom luku. Mats padne na pod i udarac mu izbije sav zrak iz pluća. Istodobno su oštre pandže rastrgale lijevu stranu njegova lica. Ali on nije osjećao bol. Prevelik je bio šok od razjapljene vukodlakove gubice, opremljene ubojitim zubima, koja se na njega sručila.

“Juliuse!” poviče ženski glas. “Pa on je još dijete!”

Mats je hipnotizirano zurio u blistave oči bijelog vukodlaka koje su lebdjele samo centimetar iznad njega. Ležao je potpuno mirno, nije se usuđivao ni disati. U tim je očima pulsirao bijes divlje životinje. Zvijeri koja je spremna usmrtniti.

“Molim te, Juliuse, sredi se!”

Režanje se vinulo iz vukodlakova grla prije nego što se polako i na sve četiri udaljio od Matsa.

Odmah se Lucy stvorila pokraj njega. “Žao mi je, Matse, beskrajno mi je žao”, rekla je plačnim glasom. “Za sve sam ja kriva.”

Mats otvori usta da nešto kaže, i vrisne kad je žestoka bol prostrujala lijevom polovicom njegova lica. Na oči su mu navrle suze. Sad, kad je prvi strah prošao, osjećao se kao da mu je netko smljeo dio lica. Podigao je ruku da opipa koliko je loše. Ali Lucyju je sklonila. “Nemoj.” Odmahnula je glavom.

U tome se trenutku iznad Matsa pojavio Tic. “Bez brige, mali”, reče on i osmjehne se usiljeno, “bit će sve u redu.”

Mats zastenje i zatvori oči. Čim se Tic nije poslužio nekom od svojih glupih izreka, mora da je stvarno bilo loše.

Nikada ne vjeruj vukodlaku

Izraz u Lucyinim očima promijenio se. Suosjećanje i brigu zamijenilo je čuđenje i nevjerica. “Što je to? Vidiš li i ti što i ja, Tic?”

“Nevjerojatno”, protisne vilenjak, a krila su mu od uzbuđenja zlatno zasvijetlila. “Ali to je nemoguće!”

“O čemu vi to?” Matsovo je lice gorjelo i pulsiralo, kao da mu užareni ugljen tinja na lijevom obrazu. Ali onda je osjetio kako bol postupno prelazi u obamrlost, onu kao kad bi mu utrnula noga. Blago pulsiranje i trnci potisnuli su osjećaj žarenja i probadanja.

Glava srebrnosijede vukodlačice pomolila se iznad Matsa. Htio je uzmaknuti, ali to u njegovoj situaciji nije bilo moguće. “Nijedan čovjek ne zacjeljuje toliko brzo.” Glas vukodlačice bio je onaj isti koji je prije dozvao bijelog vukodlaka.

Mats zaškilji prema njoj. O čemu ona to, dovraga, govori?

“Točno se vidi kako se rana zatvara”, reče Lucy zbunjeno.

Nedugo zatim osovio se Mats na mrtvački bijelo tlo u Dnu dna. Bol je nestala kao rukom odnesena, ali svejedno je iznimno oprezno opipao svoj lijevi obraz. Bio je u svakom trenutku spreman ruku povući natrag ako ga iznova zaboli. Ali nije osjetio čak ni krastu na koži.

“To je nevjerojatno.” Lucy je zurila u njega razrogačenih očiju. “Nema ožiljka. Ništa.” Odmah zatim je s olakšanjem prasnula u smijeh i zagrlila Matsa toliko snažno da je gotovo ostao bez zraka.

“Hej, polako”, reče on smijući se.

“Objasni mi ovo, čovječji dječake”, zahtijevao je vođa čopora.

Mats podigne pogled prema njemu. “Nemam objašnjenja”, odvrati osorno.

“Lažeš!” Bijeli se vukodlak prijeteći iskesi.

Matsa se to nije ni najmanje dojmilo. Nije osjećao strah, samo neki čudnovati ushit koji mu je prolazio tijelom. “Ako ti tako kažeš”, reče, slegnuvši ramenima.

“Samo mirno, Juliuse”, brzo će srebrnosijeda vukodlačica. “Pogledaj samo kako je čovječji dječak zbunjen. Ni on sam ne zna kako se to dogodilo.”

To je istina, pomisli Mats. Barem djelomično. Naravno da je njegovo čudesno zacjeljenje i za njega bilo iznenađenje. Ali on je znao i da se posljednjih tjedana promijenio. Od njegova prvog susreta s misterioznim g. Myrddinom osjećao je kao da se u njemu nešto probudilo. Nešto, što mu nije samo omogućilo da prepozna pravi lik Sumračnika nego je u njemu pobudilo još neke sposobnosti. Ta je spoznaja bila fascinantna, ali istovremeno i zastrašujuća, jer Mats nije znao kamo će ga to još odvesti.

“Znaš li ti nešto o tome, vilenjače?” Julius se obrati Ticu. “On nije jedan od nas. Njušim to. Ali što je onda?”

Tic se počeha po glavi. “Nemam pojma, to se danas dogodilo prvi put. Ti ljudi uvijek imaju neko iznenađenje u rukavu.”

Bijeli je vukodlak zarežao, na što ga je srebrnosijeda vukodlačica umirila, stavivši mu ruku na rame. “Mislim da se još nisam predstavila. Moje ime je Nadja. Ja sam Juliusova družica.” Kimnula je svima prisutnima. “Molim vas, oprostite mu njegovo loše raspoloženje. Posebno ti, čovječji dječake.” Ona se osmjehne Matsu i pokaže dva niza oštih, poput snijega bijelih zuba derača. “Već mjesecima pokušavamo Vladu ući u trag, ali dosad nam je uvijek kliznuo kroz prste. Ne postignemo li uskoro neki uspjeh, povući će nas sa slučaja. Nama vukodlacima ponos i čast su sve, pa bi to za nas bila neopisiva sramota.”

Mats se uspravi i dobaci bijelom vukodlaku srdit pogled. “To ne popravlja ono što je učinio. Posebno zato što smo na istoj strani. Čak i ako to vama ne odgovara, nećemo sad prestati boriti se protiv Vlada samo zato što biste vi tako htjeli.”

“Razumijem vas.” Nadja pomirljivo podigne ruke. “Jedino vas molim da nam kažete ako ste o njemu doznali nešto važno. Tako se povećavaju izgledi da će barem netko od nas imati uspjeha.”

“Samo malo, ne ide to tako”, uključi se Tic. “Informacije dajemo jedino u zamjenu za informacije.”

Julius frkne. “Mogao bih vas i uhiti. Kako bi vam se to svidjelo?”

“Onda ćete morati svom nadređenom objasniti zašto ste me zamalo ubili.” Mats ga prostrijeli očima. “Ili mislite da ćemo o tome šutjeti?”

“Ha!” Tic prhne pred njuškom bijelog vukodlaka i podboči se sićušnim rukama. “Što sad kažeš, vrećo buha?” Julius zarezgi grleno, duboko i gromko, tako da je vilenjak odmah uzmaknuo. “Dobro, što želite?”

“Gdje će noćnici sljedeće provaliti?” upita Lucy, koja je stala pokraj Matsa.

“Zašto ste toliko sigurni da mi to znamo?” odvrati Nadja bezizražajno.

“Uopće nismo sigurni.” Mats slegne ramenima. “Ali to je jedino što nas zanima. Ako nam ne možete dati odgovor na to, nećete ni vi od nas ništa doznati.” Prekrižio je ruke na prsima.

“Bravo, čovječji dječake, tako treba!” Tic ga potapša po ramenu.

Julius mrko pogleda trojac, a onda jedva primjetno kimne svojoj družici.

“Ono što ću vam sada ispričati mora ostati među nama”, reče im Nadja na to. “Prije nekoliko dana uspjelo nam je jednog člana našeg čopora ubaciti među noćnike. Tako smo doznali da večeras planiraju provalu u Pergamski muzej. Nisu našli pečat u Egipatskome muzeju niti na ostalim izložbama, i sad su prilično sigurni da je ondje skriven.” Kratko je oklijevala, a onda je dodala: “Taj je pečat navodno artefakt koji se naziva zlatni ključ. Ujedno je to i sve što mi o tome znamo.”

“Hvala”, reče Mats – i tako je i mislio. “Kad već znate za artefakte, nema mnogo toga što vam još možemo reći. Osim da je Vlad još opasniji i moćniji nego što slutite.”

Julius podigne glavu. Zurio je u tlo dok je njegova družica govorila. “Što time želiš reći, čovječji dječake?”

“Prije nekoliko tjedana promatrali smo kako magičnim ritualom prisvaja moći mrtvog demona. Od tada se može bez problema teleportirati okolo.”

Bijeli vukodlak izvukao je pandže i zaurloao gnjevno na mjesec. “Znači, tako nam je umaknuo prošli put”, zarezga on potom. “Prokletstvo, moramo već danas razgovarati s čarobnjakom. Možda nam on može pomoći.”

Nadja kimne. “Što kažeš na Arhimeda ili Heristokla? Obojica su sudjelovala u konstrukciji magičnog teleportera.”

“Dobra zamisao, mogli bismo...”

“Je li to bilo to?” Mats nestrpljivo prekine bijelog vukodlaka. Sad kad je znao gdje i kad će se provala dogoditi, gorjelo mu je pod petama da se što prije vrati na površinu. Napokon, moraju još obaviti pripreme. “Mi bismo sad krenuli.”

“Bojim se da to ne ide tako lako.” Nadja uzdahne. “Pustimo li vas sad da odete, izlažemo se riziku da nam večeras pokvarite planove.”

“Molim?” prasnu Lucy. “Dogovorili smo se!”

“Informacija za informaciju.” Julius kimne sopćući. “Kao što vidiš, mi smo svoju riječ održali.”

“Morate nas razumjeti”, dodala je Nadja. “Ako naš brat ima pravo i zlatni se ključ nalazi u muzeju, oni će ga odmah potom odnijeti ravno Vladu. Mi ih onda samo još trebamo slijediti, i napokon ćemo moći uhititi vođu noćnika. Ako se vi dokopate pečata prije toga, naš se brat uzaludno upuštao u rizik.”

“Ali to je glupost!” Mats si razbaruši kosu. “Što ako nešto krene krivo i Vlad pobjegne s tim ključem? U tome bi slučaju već dva pečata bila razbijena.”

“Ali ako uspijemo, Vlad nikad više neće prouzročiti katastrofu”, rekao je bijeli vukodlak. “I zato ćemo ovu stvar i riješiti na svoj način. Žao mi je, iako... Ne, zapravo mi uopće nije žao. Za to ste mi ipak priredili previše nepravilnosti.”

Mats je stisnuo šake. Bio je tako nevjerojatno bijesan da bi se najradije bio obrušio na Juliusa. Ali od toga ne bi bilo nikakve koristi. Vukodlak je svojom snagom i brzinom bio kudikamo nadmoćniji. “To vam je velika pogreška”, protisne on, s mukom se svladavajući.

“To ćemo još vidjeti.”

“Julius, tu nešto ne štima!” uzvikne odjedanput Nadja.

Tek je sad Mats uvidio da su okruženi mutnom, sivobijelom gustom maglom. Samo, odakle se ona stvorila, tako odjedanput?

“Otkud sad to?” promrmlja Lucy i privuče se bliže Matsu.

Julius opsuje. “Ovo mi prokleta smrdi po magiji. Je li tko od vas nešto zamijetio?”

Ostali vukodlaci odmahnuh su glavama.

Mats pogleda oko sebe. Na neki čudan način magla ga uopće nije zabrinjavala. I zašto bi? Ono čega se on doista bojao bilo je ono što se u njoj skrivalo. Odjedanput mu je zašumjelo u ušima, kao da je na njih prislonio dvije morske školjke. Ali ipak je čuo samo svoju vlastitu

krv, s obzirom na to da je toliko napregnuto slušao. Ništa. Nije se čulo apsolutno ništa. Samo tišina...

“Odlazimo”, odlučio je Julius. “Ti i ti” – pokazao je na jednog crnog i jednog zlatnosmeđeg vukodlaka – “pripazite na naše zatočenike. Ne bih htio da se izgube u ovoj gustoj magli.”

U tom se trenutku začuje škljocanje i kljocanje, koje je Mats već očekivao.

Toalet u kyaru

Posvuda oko njih pojavili su se visoki likovi šutljivih u magli. Mats uzmakne i povuče Lucy za sobom. Srce mu se uzlupalo. Sad će se nešto dogoditi, jednostavno je znao. I vukodlaci su morali slično misliti jer su sad iskesili zube i režali na šutljive. Ovi su ostali stajati i zurili su u grupu iz svojih praznih, tamnih očnih proreza. U sljedećem su trenutku podigli svoje tanke sivkaste ruke na porculanske maske koje su im skrivale lica.

Mats glasno uvuče zrak u pluća. “Zatvorite oči”, reče šaptom svojim prijateljima. On sam ih je toliko čvrsto stisnuo da su u tami iza njegovih vjeđa zaplesale svijetle mrlje. Znatiželja ga je izjedala, ali znao je da ne smije gledati.

Odjedanput vukodlaci panično zauraju. Taj je zvuk Matsu žestoko zaparao uši. Osjetio je kako je Lucy protrnula, kao i sićušno tijelo vilenjaka koji se grčevito uhvatio za njegovo rame.

Onda je zavladala tišina. Sablasna tišina.

“Odlazite”, prosikće zbor glasova.

Mats je oklijevao još trenutak prije nego što je otvorio vjeđe. Šutljivi i magla nestali su. Julius, Nadja i ostatak čopora ležali su ispruženi i valjali su se po podu, kao da su zarobljeni u noćnoj mori. Mats se nije usuđivao ni zamisliti što se upravo odigrava u njihovim glavama.

“Hoće li s njima biti sve u redu?” upita Lucy, mrtvački blijeda.

“Tako mi kraljice vječno zelene vilinske zemlje”, promrmlja Tic. “Mora da si ostavio popriličan dojam na šutljive, Mats. Što nam to ne govoriš?”

“Već sam to rekao Juliusu. Pojma nemam što se ovdje događa.”

“Da, naravno, a ja sam ukleti princ koji samo čeka da ga poljubi princeza.” Tic je bio vidljivo uzrujan. Nikakvo čudo. Za jedno tako znatiželjno biće poput vilenjaka zasigurno je bila prava muka izravno pod nosom imati tajnu koju ne može proniknuti. “Samo da se zna”,

reče on i uštipne Matsa za ušnu resicu. “Od sada te pomno motrim, čovječji dječake!”

Trojac je napustio Sumračje najbržim putem kojega se vilenjak sjetio. Ni u kojem slučaju nisu htjeli i dalje biti u gradu bajkovitih bića kad se Julius i njegov čopor probude. Iz tog ih je razloga Tic odveo u četvrt ledenih sanjara, gdje se nalazio najbliži magični teleporter. Taj ih je odveo ravno u javni toalet odmah na Kurfurstendammu. Već je godinama izvana bio obješen znak *U kvaru* kako nikome ne bi palo na pamet ući unutra.

Mats skine svoj ogrtač zemnog patuljka, preuzme Lucyin i utrpa ih u ruksak pokraj antiknog termofora. Ticu nije preostalo ništa drugo nego da i on spuzne unutra. Doduše, većina bi ljudi pomislila da je Tic leptir ili mala ptica, ali bilo bi itekako upadljivo kad bi, kao takav, cijelo vrijeme oblijetao oko njihovih glava. Mats se bojao da će ga netko bolje pogledati i prepoznati što je. Tome se riziku na prepunom Ku'dammu nije htio izložiti.

“Znači, Pergamski muzej”, reče Mats i obriše čelo. Ljeto je i dalje bilo nepodnošljivo vruće. Na sreću, praznici su već bili počeli. “On je prevelik da bismo sve ulaze i prozore mogli imati na oku. Samo nas je troje.” On uzdahne.

“Možda će čak ući i preko krova.” Lucy nabra čelo. “Ili će doći kroz kanalizaciju.”

Mats je malo potonuo. Mislio je da će biti lakše kad najprije doznaju gdje će noćnici provaliti. Ali bilo je upravo suprotno. “Što ćemo sada?” upita on potišteno.

“Što je tebi?” Lucy mu dobaci začuđen pogled. “Ja mislim da imamo veliku sreću što je to Pergamski muzej.”

Mats podigne pogled. “O čemu ti to?”

Lucy se nasmije njegovu blesavom izrazu lica i s jednim *ups!* izmakne skupini japanskih turista koja je hrlila prema svome autobusu. “Zar ne shvaćaš? Ući ćemo unutra i bez noćnika.”

“Jer smo odjedanput mutirali u profesionalne provalnike?”

“Jer ćemo jednostavno *platiti* da bismo ušli unutra.”

“Ništa te ne kužim”, reče Mats.

“Uključi mozak, tupoglavi”, začulo se iz ruksaka. “Lucy predlaže da uđete u muzej kao posjetitelji i potražite sklonište u kojemu ćete

pričekati da se muzej zatvori. Kad onda svi ostali posjetitelji odu, moći ćete se u miru baciti na blago Hotepa Raa.”

“Oh”, reče Mats, i osjeti škakljanje rumenila koje mu se penjalo u obraze. Čovječe, pa doista ništa nije bio skužio. “Odlična ideja, Lucy. Imamo samo jedan problem: noćnog čuvara.” Ona odmahne rukom. “Već će nam nešto pasti na pamet. Zajamčeno!”

Mats se osmjehne. Kad Lucy u nešto zagriže, onda to više ne pušta. Za to je bila pretvrdoglava. I imala je pravo. Nekako će se već riješiti noćnog čuvara.

“Tja, Vlade, ovoga ćeš puta ti biti taj koji će na kraju blijedo gledati.” Mats protrlja ruke. “U svakom slučaju, trebamo džepne svjetiljke, nešto za jelo i tamnu odjeću.”

“Mogla bih ponijeti mač, ako slučajno naletimo na noćnike”, doda Lucy.

“Kako ćeš jedan tako golem komad nezamjetno prošvercati u muzej?” Mats odmahne glavom. “Oružje ne dolazi u obzir. S time nas nikada ne bi pustili unutra. Ali nemam ništa protiv nekoliko boca napunjenih svetom vodom.”

U međuvremenu su ostavili Kurfurstendamm iza sebe i našli se u ulici Tauentzienstrafie, gdje se nalazila poznata Robna kuća Zapada. Dućan je bio golem, i skup. Ali ondje su se mogle kupiti stvari kojih nije bilo nigdje drugdje: svježije sipe koje su izgledale kao da će vam odmah skočiti u lice, ili voće koje je izgledalo toliko egzotično da je moglo potjecati samo s drugog planeta. Mats je najradije navraćao u dio sa slatkišima. On je jednostavno bio divovski. Čokolade i gumenih medvjedića u izobilju. Želudac mu je počeo kruliti. Ipak ništa nije jeo od doručka.

“Idemo prijeko do Wittenbergplatz, može?” Pokazao je dijagonalno preko ulice. “Ondje možemo uzeti kebab i onda podzemnom doma.”

“Tko ili što je kebab?” cendrao je Tic iz ruksaka. “I zašto ga meni nitko ne nudi? Naime, ja umirem od gladi.”

“Ti stalno umireš od gladi”, odvrati Lucy. “Pravo je čudo što uopće možeš letjeti, uz sve to što si u sebe utrpao.”

“Ti si samo zavidna”, naceri joj se Tic. “Samo da se zna: hoću kebab s puno puno, ovaj, kebaba.”

Mats i Lucy osmjehnu se jedno drugome.

Vilenjaci su spadali među najtaštija stvorenja među Sumračnicima. Kažete li im da su brbljavi, podmukli ili pakosni, shvaćaju to kao kompliment. Ali teško vama ako vam se omakne pogrešna riječ o njihovom izgledu. Ticovo vilinski zeleno odijelo stalno je djelovalo kao da je svježije izglučano, a njegova su limunžuta leptirasta krila blistala kao da ih svaki dan polira voskom.

Mats odmahne glavom, baci slučajno pogled u izlog pokraj kojega su prolazili, i od užasa se gotovo splete o vlastite noge.

“Što je bilo?” upita Lucy prestrašeno.

“Ne okreći se”, prošapće Mats. “Slijede nas!”

“Neki Sumračnik?”

On odmahne glavom. “Ne, nešto mnogo, mnogo gore!”

Poluistine

“Stanite! Znamo da ste nas vidjeli!”

Matsu je srce skliznulo u pete. Na trenutak mu je palo na pamet da samo nastavi hodati. Dobacio je Lucy upitan pogled, ali ona je na to samo odmahнула glavom. Mats uzdahne u sebi, ali ništa nije pomoglo – ovoj prijetnji nisu mogli umaknuti. Stoga su ostali stajati i izložili su joj se.

“Što se zbiva?” začuje se iz ruksaka.

“Začepi, Tic!” kroz zube će Mats.

Nikakvoj mumiji, nikakvom šutljivom ni zombiju nije dosad uspjelo pobuditi u Matsu osjećaj da ga peku živoga. Škljoc-škljoc-škljoc. Ne, ovoga puta to nisu bile štule nego cipele s potpeticom koje su nemilosrdno koračale prema njemu. Pripadale su jednoj ženi s visokom plavom punđom i žarkocrveno lakiranim noktima. I ona nije bila sama. U njezinoj je pratnji bilo mlađe izdanje Alberta Einsteina.

“Oh, zdravo, tata! Dobar dan, gđo Greifenhall.” Lucy se s nelagodom nasmije. “Što ćete vi tu?”

Oni znaju, prostrujalo je Matsu kroz glavu. Slijedili su nas u Sumračje i znaju našu tajnu!

“Baš smo isto pitanje mi vama htjeli postaviti.” Pogled Lucyina oca kliznuo je po grliću termofora koji je stršio iz Matsova ruksaka. “Za koga ste ga ono kupili?”

Mats pocrveni.

“Moramo porazgovarati.” Njegova ga je majka prijekorno motrila. “Već tjednima se tvoj otac, g. Luchs, i ja brinemo za vas dvoje. Najprije nestanete na skoro dan i pol, onda se ti, Matse, vratiš sa slomljenom rukom, i sad nam još i lažete.”

“Točno!” doda Lucyin otac, kojemu su od bijesa po vratu izbile crvene fleke. “Jutros ste uzeli mač iz moga dućana i tvrdili da je za gosta u hotelu. Sad sam od gđe Greifenhall doznao da je to bila laž. Isto vrijedi i za termofor, zar ne? I ta je priča bila previše apsurdna.”

“Upravo tako, apsurdna!” Matsova majka nagazi jednom od svojih visokih cipela i zavesla potom rukama da ne izgubi ravnotežu. U posljednjem trenutku Mats potisne smiješak, koji bi u ovoj situaciji bio sve osim dobrodošao. “Mi se samo brinemo za vas, djeco”, nastavi ona odmah potom. “Djelujete toliko zatvoreno u zadnje vrijeme, kao da vam se život sastoji od samih tajni. I onda vas još maloprije vidim kako izlazite iz javnog toaleta koji je u kvaru. I uz to još i zajedno. Nemojte mi, molim vas, reći da to ima neke veze s drogom!”

“Molim?” lanuše Mats i Lucy uglas. “Zar mi doista izgledamo kao da smo toliko poblesavili?”

“Kao da bi se to odmah primijetilo”, gundao je Lucyin otac. “Nemojte misliti da smo glupi!”

Polako je Mats počeo shvaćati. Njegova je majka sigurno obavljala kupnju za hotel pa je slučajno na Ku'dammu ugledala njega i Lucy. Budući da su ona i g. Luchs cijelo vrijeme nagađali što se to s njihovom djecom događa, ona je bez oklijevanja pozvala Lucyina oca da dođe kako bi ih zajedno špijunirali. Na sreću, nisu to baš spretno odigrali.

“Što je sad?” ponovi gđa Greifenhall. “Hoćete li razgovarati s nama, ili ćemo vas najprije morati staviti u kućni pritvor?”

“Možemo li barem za to vrijeme nešto jesti, mama?” zamoli Mats, kako bi izvukao više vremena za razmišljanje, i jer mu je želudac i dalje strašno krulio.

Na trenutak je gđa Greifenhall izgledala kao da će eksplodirati. Šake je stisnula u pesnice. Lijeva joj je vjeđa titrala. Ali onaj tko radi u hotelskom poslu mora naučiti svladavati svoj bijes, jer ondje stalno ima gostiju koji nešto prigovaraju. Stoga je s uznemirujućom ljubaznošću rekla: “Naravno! Napokon, ne bismo htjeli da umrete od gladi.”

Āetvorka je otišla do najbližeg McDonaldsa. Ondje su Mats i Lucy naručili dva menija pa onda sa svojim roditeljima potražili slobodan stol. Źarkocrveni nokti gđe Greifenhall bubnjali su po površini stola dok su Mats i Lucy trpali u sebe hamburgere i krumpiriće, trudeći se iz sve snage da ne gledaju roditelje u oči. Za to je vrijeme Matsov mozak radio sto na sat. Što će reći svojim roditeljima? Istinu nikako.

Inače bi ih ovi uputili u najbližu ludnicu. Pogledao je prema Lucy, ali i ona je izgledala prilično bespomoćno.

Èim je Mats progutao zadnji zalogaj, utišalo se bubnjanje noktiju. Sad je njegova majka podigla desnu obrvu i objavila: “Vrijeme vam je isteklo!”

“Mi smo, ovaj, zapravo smo htjeli...” Mats zanijemi, i gotovo prasne u smijeh pun olakšanja. Upravo mu je na um pala veličanstvena ideja. Zašto izmišljati izlike kad i istina može poslužiti? Barem jedan njezin dio. “Sigurno se sjećate provala u proteklim tjednima?”

Gđa Greifenhall i gospodin Luchs oprezno kimnuše. “Raspisana je pozamašna nagrada za one koji daju informacije o počiniteljima.”

“O, Bože, nemoj mi reći...”

“Da, mama, Lucy i ja želimo tu nagradu pa smo zato malo njuškali okolo. Doznali smo gdje postoji nekoliko dućana koji trguju s ukradenom robom. Pa smo otišli tamo i bacili pogled da vidimo nude li što s izložbe Hotepa Raa za prodaju. Nažalost, ništa od toga!”

Iz lica gđe Greifenhall iščezla je sva boja.

“Ali zašto vam je onda trebao mač i termofor?” vratio se g. Luchs na to pitanje.

“Nije li to očigledno?” Lucy nezamjetno namigne Matsu. “Naravno, da ne budemo sumnjivi. Ipak se nismo mogli pojaviti u tim dućanima da se pritom ne pretvaramo kako želimo nešto prodati. Inače bi nas sigurno smatrali špijunima.”

“To odmah mora prestati!” vrisne Matsova majka toliko glasno da su se tri darkerice za susjednim stolom zaprepašteno okrenule prema njima. “Izlažete se životnoj opasnosti!” Gospodin Luchs odmahne glavom. “Kako ste mogli biti toliko lakomisleni, djeco?”

Dobro, pomisli Mats, *ako sada ne zabrljamo, izvukli smo se*. Nisu se morali dogovarati — i on i Lucy točno su znali što im je činiti. Najprije su jedno drugome dobacili poglede pune krivnje, a onda su se opet okrenuli svojim roditeljima i pokajnički spustili glave.

“Žao mi je, mama.”

“A tek meni, tata”, dodala je Lucy. “Nikada više nećemo kročiti u te dućane.”

Ipak nisu uvjerali gđu Greifenhall i g. Luchsa. “Obećajte nam to!” zahtijevala je Matsova majka.

Vješto izvedeno, Lucy, pomisli Mats i svečano izjavi: “Kunem se.”

“Dobro”, reče gđa Greifenhall i nervozno se nasmiješi. “A kakve sad planove imate za ostatak dana?”

Kušnja, pa jasno! “Pa eto”, reče Mats. “Zapravo smo bili na putu doma kad ste se vi pojavili.”

“Osim toga, htjeli smo večeras u kino, gledati onaj novi film *Strašan grad*”, dodala je Lucy.

“Barem zvuči bezopasnije od vašeg starog hobija.” Njezin otac uzdahne i prstima prođe kroz svoju einsteinovsku frizuru. “Dobro, neću biti zlopamtilo. Ponajprije zato što nitko nije nastradao. Što se mene tiče, možeš ići večeras, Lucy. Ali teško vama uhvatimo li vas još jedanput u lov na pljačkaše.”

“Super, tata, ti si najbolji!” Ona mu se široko nasmiješi preko puta stola.

“Što je sa mnom, mama? Mogu li i ja?”

“U redu, ali ideš ravno u kino. A natrag ćete se vratiti taksijem, jasno?!” Gđa Greifenhall prijeteći podigne kažiprst. “Ova priča još nije gotova, sine moj. Večeras ću u miru o tome razgovarati s tvojim ocem, a onda ćemo dalje vidjeti.” Mats proguta slinu. “Baš moraš?”

“Da, moram.”

Proročanstvo

Lucy se s ocem odvezla kući, a Mats se s majkom vratio u Greifenhall, gdje se povukao u svoju sobu i oslobodio Tica iz ruksaka. Hvatajući zrak, vilenjak se zaletio prema otvorenom prozoru.

“Zemni patuljci su kuga”, psovao je i zanjihao se preko prozorske daske, zelen u licu.

Mats se naceri sebi u bradu, premda mu je bilo žao Tica. Ogrtači su doista strašno zaudarali, međutim, ili se on polako naviknuo na njihov smrad, ili je taj smrad počeo popuštati. U svakom slučaju, u međuvremenu su mu prestale odmah suziti oči kad bi jedan od njih prebacio preko sebe.

“Samo ću ih nabrzinu odnijeti u kotlovnicu, ondje ih mama neće pronaći”, reče on vilenjaku. “Na putu natrag navratit ću u hotelsku kuhinju i naći ti nešto za jelo.”

“Što kažeš na čokoladni puding?” upita Tic pun nade. “Jedna sićušna žlica, može?”

Matsov se izraz lica skamenio. Još se predobro sjećao zadnjeg puta kad je Ticu dopustio da pojede nešto slatko. Vilenjak je odmah potom potpuno skrenuo. “Pogledat ću imaju li još svježeg voća”, odlučno će on.

“Ništa mi ne dopuštaš.” Tic mu isplazi svoj ljubičasti jezik.

“Kad se dokopamo tog zlatnog ključa, možeš, što se mene tiče, u sebe natrpati cijelo brdo čokoladnog pudinga. Ali prije toga ne. Danas te trebamo bistre glave.”

U Ticovim se očima pojavila prepredena iskra. “Držim te za riječ, čovječji dječake. Cijelo čokoladno brdo.”

Èim je Mats ogrtače skrio na sigurno i Tica opskrbio komadima svježeg manga i papaje, započeo je s pripremama za večeras. Već je bio pomalo uzbuđen. Ali ne onako kao prije kontrolnog rada u školi, kad ti u želucu treperi i trebaš deset puta na zahod prije negoli

napokon krene. Ovaj je osjećaj bio drukčiji. Bolji. Kao neposredno prije ulaska u praznu staru kuću na kraju ulice za koju svi kažu da je ukleta. Oni ugodni trnci. Odlično raspoložen, Mats posegne za telefonom i nazove Lucy. Ona se javila odmah nakon prvog zvona, kao da je stajala odmah pokraj telefona.

“Ono maloprije bilo je super!” brbljala je ona. “Meni ne bi tako brzo na pamet pao tako dobar izgovor.”

“Ali bilo je *cool* kako si ti to prihvatila.”

“Ma daj”, reče Lucy stidljivim glasom. “Već si sve pripremio?”

“Kao što smo se dogovorili.”

“A zamjenske baterije za džepnu svjetiljku?”

“Tako je, dobra ideja!” reče Mats. “Iako ćemo u slučaju potrebe imati Tica sa sobom.”

“Tic, džepna svjetiljka. Lijepo je znati što doista o meni mislite”, grakne vilenjak iz pozadine. “Zašto smo mi ono još prijatelji?”

Na drugom kraju linije Lucy se nasmijala u slušalicu. “Čini se da je danas opet u hiperosjetljivoj fazi. Trebali bismo ga prekrstiti u mimozu.”

Mats je krajičkom oka registrirao da je vilenjak dolepršao do njega. Izgledao je srdito. “Jesam li već spomenuo da vilenjaci imaju iznimno dobar sluh, gđice s krumpirom od nosa?” dreknuo je u slušalicu.

Lucyin smijeh u trenu utihne. “Je li mi doista nos kao krumpir?” Zvučala je zabrinuto.

“Glupost, naravno da nije!” Mats bijesno pogleda za vilenjakom, koji je otprhnuo sa zadovoljnim osmijehom. “Gdje se uopće nalazimo?” brzo je promijenio temu, ne bi li skrenuo Lucyinu pozornost na nešto drugo.

“Pitala sam Farida ima li vremena da nas odveze. Pokupit će me oko pet. A do tebe nam sigurno neće trebati više od deset minuta. Ne, čekaj, s obzirom na Faridov stil vožnje, trebat će nam najviše tri.”

Mats baci pogled na sat. “To je već za pola sata. U redu, onda se moram požuriti.”

Posljednji put je provjerio je li doista sve spakirao u ruksak. Onda se još presvukao. Odabrao je crne traperice i tamnosivu majicu. Uz to je obuo tenisice s mekanim potplatima koji prigušuju njegove korake. Onda se obratio Ticu, koji je s namrgođenim izrazom lica i s

rukama prekriženima na prsima sjedio na prozorskoj klupici. Očigledno se još ljutio zbog priče s džepnom svjetiljkom.

“Spreman za ruksak?”

“Ne, ali tebi je to ionako svejedno.”

“Misli na čokoladni puding”, podsjeti ga Mats. Vilenjak frkne pa nestane u ruksaku. Mats ga prebaci preko ramena i zaputi se prema dolje. Kad je došao na prvi kat, zastao je i bacio pogled u hodnik u kojemu je donedavno stanovao g. Myrddin. Svjetlo više nije bilo prigušeno i Mats nigdje nije vidio ni sitno sivo biće koje je kao pas čuvar sve držalo na oku. Razočarano krene dalje. Mrvicu se nadao tajanstvenoj ceduljici u kojoj će mu g. Myrddin poručiti da doista čine pravu stvar.

Veliki samostojeći sat upravo je odbio peti put dok je Mats prolazio kroz predvorje hotela. Izbjegao je upravo pridošlu skupinu turista, koji su sa svojim kuferima porušili sve što im se našlo na putu, i nastavio dalje do staklenih dvostrukih vrata na kojima je zrcalno obrnutim zlatnim slovima pisalo “Hotel Greifenhall”. Portir mu je otvorio jedno od staklenih krila i Mats je pokraj njega prošao i izašao van. U prvi je mah imao osjećaj da se zabio u zid. Zbog klimatizacijskog sustava u Greifenhallu, svaki bi put zaboravio koliko je trenutačno vruće u Berlinu.

Mats ode do stajališta za taksije. Farid i Lucy još nisu bili stigli. Stoga je sjeo na jednu od duguljastih posuda s cvijećem koje su bile izložene žarkom popodnevnom suncu i stisnutih očiju promatrao automobile koji su pokraj njega prolazili. Večernja prometna gužva. Čisti kaos. Svi trube i navaljuju. Mnogi su vozači automobila jedni drugima pokazivali srednji prst. Bilo je kao na autodromu. Samo što su ove automobile vozili odrasli.

Jedna jedina kapljica znoja kliznula je Matsu preko lica. Obrisao ju je zamišljeno, razmišljajući o drugom pečatu. Pri prvom se radilo o čarobnoj knjizi. Što je ovaj put, nije znao. Vukodlaci su im otkrili jedino da se zove *zlatni ključ*. Ali to je, na kraju krajeva, moglo svašta značiti, ili nije? Možda je to doista bio ključ. Možda čak komad nakita ili...

“Hej , jesi li zaspao?”

Mats prestrašeno skoči i ugleda Lucy kako mu domahuje s prozora Faridova taksija. “Sad te već treći put dozivam.”

“Oprosti, potpuno sam se zadubio u misli.” Mats otvori stražnja vrata automobila i sjedne do Lucy na stražnje sjedalo.

“To sam primijetila. Je li Tic s tobom?”

“U ruksaku sam, gdje bih drugdje bio?”

“Zdravo, Matse”, pozdravi ga Farid neobično ozbiljno. “Lucy mi je već sve ispričala. Nadam se samo da vam ovo nije prevelik zalogaj.”

“Misliš, to što pokušavamo spriječiti propast svijeta?” Sad se Farid nasmijao. Bio je to topao, melodičan zvuk. “Sviđa mi se tvoj smisao za humor”, reče on pa se odmah opet uozbilji. “I ja bih išao s vama, ali g. Myrddin mi je zabranio da se uplećem.”

“Broj Trinaest?” upita Lucy iznenađeno. “Poznaješ ga?”

“Ups, to sad nisam smio reći, zar ne?” Farid je bio toliko užasnut da su mu se obrve poput dva čupava polumjeseca uzdigle iznad očiju. “A, što sad”, on će potom, i izraz lica opet mu se opusti, “kad sam već rekao. Da, poznajem ga. Zamolio me da pripazim na vas kad on ne bude imao vremena.”

Mats nabra čelo. “Ali pomoći nam ne smiješ?”

“Hm...” Farid zanjiše glavu na jednu pa na drugu stranu, kao da nije siguran bi li doista na to trebao odgovoriti. “Postoji jedno proročanstvo o kojemu zapravo ne bih smio govoriti. Sad to radim samo zato što ste mi dragi, bez obzira na to što bih se zbog toga mogao uvaliti u svakakve nevolje. O čemu se tu radi, zna ih jako malo. Ja svakako ne spadam među njih...”

“Ali spada g. Myrddin”, prekine ga Lucy.

I stari Konrad, doda Mats u mislima, prisjetivši se kakvim ga je neobičnim pogledom duh motrio pri njihovu zadnjem posjetu.

“U svakom slučaju, ja tu ne pripadam”, ponovio je Farid, ne obazirući se na Lucyinu upadicu. Okrenuo se prema naprijed i nagazio papučicu gasa. “Znam samo da se g. Myrddin boji da bismo mogli poremetiti proročanstvo budemo li se previše upletali. A on se rijetko vara. Imao je pravo za Artusa i Mordreda i... Oh, oh, to sad sigurno nisam smio reći.” Uzdišući, Farid potone u svome sjedalu. “Zašto moram biti toliki brbljavac?”

Pergamski muzej

Mats se progura prema naprijed. “Onaj Artus?” upita uzbuđeno. “Hoću reći, *kralj* Artus? G. Myrddin ga je poznavao?” Farid zatvori zamišljeni patentni zatvarač preko svojih usana, dok je sa samo jednom rukom i na dvije gume ulazio u oštar lijevi zavoj. Krajičkom oka Mats je registrirao televizijski toranj koji je poput predimenzioniranog koplja stršio u nebo. U sljedećem je trenutku toranj već nestao iz njegova vidnog polja. Sad su jurili preko mosta, lijevo od njih pomolila se Berlinska katedrala. Farid uključi žmigavac, i oni projure pokraj Starog muzeja.

“Ma daj, Faride!” molio ga je Mats. “Nećemo nikomu reći što si nam ispričao.”

“Ne, ne, sad držim jezik za zubima, inače će me Myrddin i Hel linčovati.”

“Molim? I Hel poznaješ?” uzvikne Lucy.

Farid joj dobaci kiseo pogled u retrovizoru. Nakon toga više nije rekao ni jedne riječi dok nije stao ispred Pergamskog muzeja. “Odate li me”, zareži on, kad su oni izašli iz auta, “to mi je izravna karta za pakao. Zato, jezik za zube!” Mats je prestrašeno zurio u njega, ali onda je vidio razigranu iskru u Faridovim tamnim očima. Sad se on nacerio. “Bez brige, prijatelje ne odajemo.”

Još nije ni zatvorio vrata automobila, a taksije već odjurio uz škripu guma. Za nekoliko sekunda izgubio se među ostalim automobilima.

Mats nabaci svoj ruksak na rame, okrene se prema Lucy i upitno podigne jednu obrvu. Ona kimne. Oboje su se licima okrenuli prema muzeju koji je bio s druge strane kanala, smješten na takozvanom Muzejskom otoku, usred rijeke Spree koja je tekla Berlinom.

Promatra li se Pergamski muzej iz zraka, izgleda kao polegnuto slovo U. Sagrađen je početkom 20. stoljeća, i sa svojim pompozim ulaznim stubištem, stupovima i šiljatim zabatima na krovovima bočnih krila ima nešto od antičkog hrama. Što su mu se više

približavali, u Mats u je sve više jačao osjećaj da prekoračuje nevidljivu granicu koja ga iz sadašnjosti vodi natrag u prošlost – u vrijeme kad je još postojalo Rimsko Carstvo, a bogovi sigurno hodali među ljudima. Da su doista postojali, u to Mats odavno nije sumnjao.

“Sjećaš se kad smo ono zadnji put bili ovdje s razredom?” prekine ga Lucy u mislima. Zastali su na ulazu u muzej. “Gđa Dittrich nam je sat vremena držala predavanje o babilonskim spomenicima i grobnicama. Daniel je zadrijemao na nogama i spotaknuo se o vitrinu s antičkim alatima. Čovječe, što je bilo nevolja!”

Mats zastane kao ukopan. “I odmah se uključio alarm.” Zašto se nije ranije toga sjetio? “Dotaknemo li bilo što u muzeju...”

“... aktivira se sigurnosni sustav.” Lucy se ugrize za donju usnu. “O, joj, u cijelom sam uzbuđenju to potpuno zaboravila.” Na čelu joj se pojavila duboka bora. “Što je s nadzornim kamerama?”

“*Bemti!*” Mats šutne nogom zgužvani reklamni listić kojega je vjetar otpuhao pokraj njih. Bilo bi prejednostavno da za promjenu jednom nešto krene po planu.

“Ja ću se pobrinuti za kamere”, začulo se iz ruksaka. “A što se alarma tiče, već će nam nešto pasti na pamet. Najprije moramo pronaći sklonište za vas. Inače možemo cijelu stvar odmah otpisati.”

Tic ima pravo, Mats će u sebi pa duboko udahne i opet izdahne. Korak po korak. Najprije moraju smisliti kako da ih ne izbace van s ostalim posjetiteljima kad se muzej zatvori.

“Što je sad?” Lucy se nestrpljivo premještala sjedne noge na drugu. “Nećeš se valjda povući, ili...?”

“Nikada.” Mats se odlučno osmjehne. “Izvest ćemo to, i ovoga ćemo puta sve napraviti kako treba.”

“Sve napraviti kako treba, bah!” njurgao je Tic u svome skrovištu. “To uvijek ispadne drukčije nego što misliš. Upamtite to, žutokljunci!”

Na blagajni su Mats i Lucy pokazali svoje đačke iskaznice kako ne bi morali platiti punu cijenu ulaznice. Zatim su se kod blagajnice, malene i žilave, s ljubičastom kosom i napadnim *piercingom* u nosu, raspitali o tome gdje se nalaze izložbeni primjerci blaga egipatskog faraona Hotepa Raa.

“Morat ću vas razočarati, klinici”, reče ona, kotrljajući svoju žvakaću gumu od jednog do drugog obraza. “Ali doista važni eksponati, dakle oni iz riznice, nalaze se u Egipatskom muzeju odmah iza ugla. Mi

ovdje imamo samo komade koji su pronađeni u jednom od mnogih predprostora grobnice.”

“U Egipatskome muzeju već smo bili”, slagala je Lucy i uputila blagajnici svoj nedužni smiješak. “Izložba je baš *cool*, zar ne? Sve te stvari koje su pronađene u njegovu grobu. Ludilo! Zato smo sad i htjeli vidjeti ostatak. Bez obzira na to što zbog toga moramo prijeći cijeli Berlin uzduž i poprijeko. Moj prijatelj”, pokaza na Matsa, “i ja veliki smo fanovi Hotepa Raa. Nakon praznika ćemo imati referat o njemu.”

“Vi ste, znači, dvoje malih štrebera, ha? Dobro, nitko nije savršen. Meni je povijest uvijek bila smrtno dosadna. Samo to nemojte reći mome šefu.” Blagajnica neuvjerljivo namigne.

“Ekspoziti iz grobnice Hotepa Raa nalaze se u sjevernom krilu na gornjem katu.”

Mats i Lucy prošli su pokraj gotovo 36 metara dugog pergamskog oltara, prema kojemu je muzej dobio ime. Bio je upravo golem, s divovskim stubištem i reljefima koji pričaju priču o borbi giganta.

“Jesi li znao da je oltar izgradio kralj Eumenes II.?” reče Lucy. “Original je star više do dvije tisuće godina.”

“Ne sad, dobro?” Matsovi su se prsti poigravali s ključevima od stana u džepu njegovih hlača. Polako je ipak postajao pomalo nemiran. Po muzeju se vrzmalo toliko mnogo ljudi da će biti teško nezamjetno tražiti sklonište. Osim toga, za to im je preostalo samo pola sata, jer muzej se zatvarao u 18 sati. Ni to nisu bili uzeli u obzir. On opsuje u sebi. Ponovo su skrenuli ulijevo i došli u sjeverno krilo. Tu je bila cijela gomila divljenja vrijednih skulptura, pod uvjetom da vas zanima antička umjetnost, koja Matsa nije zanimala. Uputio se ravno prema stubištu koje je vodilo na gornji kat.

Odjedanput ga Lucy zgrabi za ruku i povuče sa strane. Onda ih je i Mats vidio. Dva lika u ogrtačima i s velikim šeširima koji su im skrivali lica spuštala su se stubama. Izraz lica mu je otvrdnuo. Sumračnici. Gledao je kako zakrabuljeni prolaze pokraj njega i Lucy i ne gledaju ni lijevo ni desno.

“To su sigurno noćnici koji su došli u izvidnicu”, protisnu Lucy.

Za Matsa je time iščezla i posljednja sumnja da im je vukodlak Julius rekao istinu. On protrlja bradu i zapita se znaju li Vladovi ljudi

već sad u kojemu je od mnogih izložaka skriven pečat božice. Možda su ta dvojica noćnika dobila nalog da ga traže.

Mats stisne usne u tanku crtu. Kad bi barem znao što je taj zlatni ključ. To bi im olakšalo da ga prepoznaju. Umnogome. Doista je sumnjao da drugi artefakt izgleda kao običan ključ. Već i samo zbog toga što je Hel prvi pečat skrila u nešto tako ekstravagantno kao što je *Knjiga mračnih kletvi*.

Blago Hotepa Raa

Prvo što je Matsu upalo u oči kad su stupili u izložbeni prostor bila je golema sfinga boje pijeska. Zastao je, ignorirajući ljude koji su iza njega žamorili, a pogled mu je pun divljenja vrludao po tisuće godina staroj statui. Sfinga je imala tijelo ležećeg lava i lice mlade žene. Strogim, neustrašivim očima gledala je dolje prema njemu. Mats se letimično nasmiješi. Naravno da nije gledala baš njega. Samo je tako izgledalo.

“Osjećam nešto”, piskutavo će Tic, kad su se Mats i Lucy progurali kroz skupinu posjetitelja koji su bljeskovima fotoaparata okružili sfingu.

“Kako to misliš?”

“Pa zrak upravo vibrira od magije. Zar vi ne osjećate ništa?”

Lucy odmahne glavom.

“Hm.” Mats zapravo jest nešto osjećao. Nešto, što se gotovo izgubilo u žamoru glasova i škljocanju fotoaparata. Bila je to neka vrsta šaptanja, koja ga je privlačila i zvala, i koja ga je odmah podsjetila na njegov susret s *Knjigom mračnih kletvi*. Tada ga je ona pokušala navesti da se posluži zabranjenom čarolijom s njezinih stranica. To što je i sada osjećao isto umirivalo je Matsa na određeni način. To je značilo da je pečat doista tu, i da će ga i prepoznati kad se nađe u njegovoj blizini.

“Tic ima pravo”, rekao je. “I ja to osjećam. U svakom slučaju, na pravome smo mjestu!”

“Polako mi ulijevaš jezu”, rekla je Lucy.

Mats je zaprepašteno pogleda. “Nisam ja kriv.”

“Samo sam se šalila.” Osmjehnula mu se, ali Matsu se svejedno činilo da je u njezinu pogledu pročitao neku određenu uznemirenost. Ali nije se sad mogao još i oko toga brinuti. Ova je misija imala prednost.

“Nalazi se negdje u ovoj prostoriji”, reče on i okrene se oko svoje osi. Mats je snimio na desetke vitrina s antičkim nakitom, požutjelim papirusom i čudnim figuricama s krokodilskim i pasjim glavama. Bilo je zlatom okovanih škrinjica, dosadnih glinenih posuda i bista u različitim veličinama koje su sve prikazivale isto lice: ono Hotepa Raa. Mats je bio iznenađen koliko je mlad faraon bio i koliko je tužno istovremeno djelovao, kao da je znao da neće doživjeti neku starost. Odmahnuo je glavom.

“Ne mogu točno reći gdje je skriven *zlatni ključ*. Čujem njegovo šaptanje posve jasno, ali ne mogu razabrati odakle dolazi.” Mats bespomoćno zašuti.

“U čemu je problem?” upita Lucy.

“Kao da... Kao da...”, započne on i slegne ramenima, “... šaptanje sad dolazi iz ovoga smjera, sad opet iz nekog drugog. Kao da drugi pečat želi biti pronađen, a istodobno to ne želi.”

Lucy prstom dotakne vrh nosa. “Možda je neka vrsta zaštitne čarolije?” glasno je razmišljala. “Da ne bude prejednostavno.”

“Da barem mogu izaći iz ovoga ruksaka”, gundao je Tic. “Za tili bih čas doznao gdje se nalazi.”

“Hvalisavac”, rekoše Mats i Lucy uglas i nacere se jedno drugome.

Oboje su koračali pokraj nizova osvijetljenih vitrina, ali nisu gledali dragocjenosti izložene unutra. Umjesto toga, njihovi su pogledi neprestano letjeli naokolo i pretraživali izložbeni prostor u potrazi za mogućim skloništima. Mračni kutci, toaleti za posjetitelje, zastor iza kojega bi mogli šmugnuti. Ali nije bilo ničega. Na kraju su zastali pred najvećom i najdragocjenijom škrinjom koja je pronađena u pretprostoriji. Bila je ukrašena zlatnim listićima i skupocjenim draguljima i počivala je na postolju koje im je dosezalo do struka i koje je od ostatka izložbenog prostora bilo odvojeno crvenim užetom. Osim toga, muzejski je čuvar stajao posve blizu i sa strogim izrazom lica promatrao očarane posjetitelje.

“Kladim se da je zlatni ključ ondje unutra”, reče Lucy.

“Kako si to zaključila?” Mats stisne vjeđe i usredotoči se na šaptanje. Nakon nekog vremena počeo je bespomoćno kršiti ruke. “To je da čovjek iz kože iskoči. Zašto je kod *Knjige mračnih kletvi* bilo tako lako? Zašto ne mogu prepoznati odakle dolazi zov drugog pečata? Imam osjećaj da me nešto... *blokira*.” Podigao je pogled.

Da, točno, takav je osjećaj imao. Ali to, međutim, nije bila čarolija nego nešto drugo.

Mats se okrene i ponovo pogledom pretraži prostoriju. Nekoliko je sekunda imao osjećaj da točno zna što ga blokira, a onda je taj trenutak opet prošao. Ostala je nejasna slutnja da to ima veze s nečim što im je stari Konrad jedanput ispričao. Možda mu Lucy može pomoći da se prisjeti.

“Slušaj”, okrene se Mats prema njoj, kad se paničan krik prolomio izložbenim prostorom. On se munjevito okrene i zagleda u malenog debelog dječaka pod čijim se nogama širila lokva od coca-cole na kojoj je plovila zgužvana papirnata čaša.

“Što si sad to opet napravio?” psovala je njegova majka, a lice joj se zažarilo od neugode.

Maleni je pokazivao na sfingu. “Ta... Ta je stvar... na mene... režala”, ridao je on.

“Ne pričaj gluposti!” Majka se nervozno osmjehivala okupljenima. “Budeš li takvo što govorio, ljudi će misliti da si lud. A to ipak ne želiš, zar ne?”

Maleni dječak pokrije rukama lice i odmahne glavom. “Što se ovdje zbiva?” Muzejski čuvar napustio je svoje mjesto pokraj škrinje da pogleda nastali nered.

“Jaaaaako mi je žao”, reče majka s utučenim izrazom lica. “Ali moj Kevin ni pet minuta ne može izdržati bez svoje Coca-cole.”

Čuvar zakoluta očima. “Ja ću se za to pobrinuti.” Udaljio se teškim koracima.

Mats je promatrao kako čuvar odlazi do dna prostorije i nestaje iza jedne dva puta tri metra velike rekonstrukcije zidne slikarije iz faraonova groba. Opet se pojavio za samo nekoliko sekunda noseći kantu i krpu za brisanje. Matsu je postalo naizmjenice vruće pa hladno. *To je to!* klicao je on u mislima. Kanta i krpa u čuvarovim rukama mogle su značiti jedino da ondje postoji neka ostava ili nešto slično. Okrene se prema Lucy i po bljesku u njezinim očima prepozna da misli isto što i on: Pronašli su svoje skrovište.

“Zašto ste odjedanput tako utihnuli?” začuje se Ticov sumnjičav glas iz ruksaka. “Nemojte mi reći da vam je faraonovo prokletstvo popapalo jezik.”

“Prokletstvo?” Lucy nabra čelo.

“Naravno!” Tic će. “Pa svaki faraon ima svoje prokletstvo.”

Preerano veselje

Već su satima stajali stiješnjeni u ostavi za metle. Na početku je Matsu još i bilo uzbudljivo stajati toliko blizu Lucy. Sad mu se upalio svaki pojedinačni mišić jer se u toliko uskom prostoru gotovo nisu mogli ni pomaknuti. Iza njih se uzdizala polica sa sredstvima za čišćenje od kojih se širio miris koji je grizao za oči. Lijevo su na kukama visjele metle, lopatice i krpe za prašinu. Desno su bili usisavač i stroj za laštenje podova, prislonjeni uza zid. Čim bi se Mats mrdnuo, udario bi u nešto. To je stvaralo buku koja bi mogla privući noćnog čuvara. Zato se trudio ne kretati se uopće. Jedini koji je imao mjesta u izobilju bio je Tic. Pri svjetlu Matsove džepne svjetiljke neko je vrijeme lepršao tamo-amo, budući da je satima nepomično sjedio u ruksaku. Sad je sjedio na sjenilu stropne svjetiljke.

“Ipak ima svojih prednosti kad si malen i graciozan”, napomenu on, dobro raspoložen. “Ali komu ja to govorim? Tako goleme i nezgrapne kreature poput vas...”

“Živciraš me”, prekinu ga Mats. “I to baš jako.” Vilenjak počne pjevušiti, što je Matsa još više uzrujalo. “Keks?” upita on Lucy, samo da promijeni temu.

Ona odmahne glavom. “Koliko je uopće sati?”

“Još malo pa jedanaest.”

“Sad je već i našim roditeljima jasno da smo im lagali.” Lucy tiho opsuje. “Sigurno već pretražuju kino u potrazi za nama. U fine ćemo se probleme uvaliti.”

“Pod uvjetom da iz ovoga izvučemo živu glavu.”

“Ah, tebi je uvijek sve crno.” Lucy odgurne jedan pramen s lica. “Uskoro bi i noćni čuvar trebao završiti svoj obilazak muzeja. Možda budemo imali sreće pa on uopće ne pogleda ovamo.”

Ako je Mats išta naučio posljednjih tjedana, onda je to da sreću nikad ne treba izazivati. Kao potvrdu toga, odmah su začuli korake

koji su se približavali njihovu skrovištu. Srce mu je odmah zalupalo brže.

“Isključi prokletu džepnu svjetiljku”, protisne Tic kroz zube.

Mats isključi prekidač i osluhne.

Nekoliko sekunda poslije koraci su utihnuli baš ispred ostave. Sad je Matsovo srce lupalo toliko glasno da je bio siguran da ga i sam noćni čuvar mora čuti kroz zatvorena vrata. Već je zamišljao lica njihovih roditelja kad ih policija doveze doma. To će značiti cijelu godinu kućnog pritvora.

U najboljem slučaju. Dođe li do najgorega, možda će ih strpati u internat ili... Vrata se otvore, i Mats u procjepu koji se širio prepozna golemu pojavu. Noćni čuvar, pa naravno. *To je to*, pomisli on. *Gotovi smo!*

“Što je to bilo?” promrmlja noćni čuvar odjedanput i opet zalupi vrata. Koraci su se udaljili od njihova skrovišta.

“To je bilo zamalo”, ciknu Tic i sleti k Matsu i Lucy. “Taj bi gorila od vas bio napravio ražnjiće. Kad smo već kod jela, to me podsjetilo da bih rado jedan keks.”

Mats, koji je ponovo uključio džepnu svjetiljku, dobacio mu je smrknut pogled. “Koliko ćeš još puta to izvesti? Rekao sam ti da nećeš dobiti ništa slatko dok ne završimo ovu misiju.”

“Pa u međuvremenu si se mogao predomisлити, zar ne?”

“Da, naravno, a sutra će padati kiša hamburgera.”

“Smirite se, dečki.” Lucy malčicu odškrine vrata i ugleda drvenu konstrukciju koja je podupirala repliku zidne slikarije iz grobnice Hotepa Raa. “Ništa se ne čuje. Jesi li spreman, Tic?”

“Rođen spreman.” Vilenjak izleti van.

“Budi oprezan!” poviče Mats za njim.

Ticova je zadaća bila onesposobiti sigurnosne kamere koje su nadzirale izloške na ovom katu tako što će im leće zasuti vilinskom prašinom. Naravno da će noćni čuvar u nekom trenutku shvatiti da neke kamere više ne funkcioniraju. Ali Mats i Lucy nadali su se da će dotad već pronaći pečat.

Otprilike deset minuta kasnije vilenjak se vratio natrag, osmijehujući se zadovoljno. “Sad možete izaći.”

Mats je prvi izašao iz ostave za metle i protegnuo ruke i noge, kojima je opet prokolala krv. Lucy je napravila nekoliko čučnjeva.

Zatim su provirili iza drvene konstrukcije u izložbenu dvoranu. U međuvremenu je uključena noćna rasvjeta, tako da je gorjela tek još poneka svjetiljka. Od muzejskog čuvara više nije bilo ni traga. Izgleda da je bio u obilasku drugog dijela muzeja.

“Onda?” upita Mats vilenjaka. “Osjećaš li u kojoj je od škrinja ili glinenih posuda skriven *zlatni ključ*?”

“Ja, ovaj, moram priznati da si, ovaj, imao pravo.” Ticov izraz lica bio je očajan. “Nešto je u ovoj prostoriji što i mene blokira. Osjećam magiju koja zrači iz artefakta, ali svejedno ne mogu odrediti točno mjesto s kojega dolazi.”

“Ja predlažem da najprije pokušamo sa zlatnom škrinjom optočenom draguljima”, reče Lucy. “Ona je središnji eksponat izložbe, a odnekud ipak moramo početi.”

Mats slegne ramenima. Bilo mu je svejedno odakle će započeti s potragom. Najvažnije je bilo da napokon počnu, jer prije ili kasnije noćnici će se pojaviti, a do tada je htio nestati odavde.

Sad kad više nije bila okružena desecima ljudi, škrinja je puno više dolazila do izražaja. U svjetlu reflektora zlato i dragulji blistali su toliko raskošno da su je obavili u auru od šarenog svjetla. Upravo se Mats htio sagnuti i proći ispod ograde od užeta, kad ga je Tic dozvao: “Što ti pada na pamet, čovječji dječake? Uspori malo.”

“Što je sad opet?” upita Mats razdraženo.

“Pogledaj bolje!” Tic je letio iznad škrinje i mahao krilima, rasipljući vilinsku prašinu. “Čudno”, reče onda.

“Što je sad?” htjela je Lucy znati.

“Odmah iznad nas nalazi se jedna sigurnosna kamera.” Tic pokaza prema stropu. “Kad sam maloprije zasuo njezinu leću, malo se praha prosulo dolje i pokazala se rešetka od nevidljivih svjetlosnih barijera koje okružuju škrinju.”

“Dodatne sigurnosne mjere”, promrmlja Mats. “Čim se zrake prekinu, odmah će se oglasiti alarm.”

“Ali ako su sad nestale, netko ih je morao isključiti.” Lucy problijedi. “Prokletstvo, već su ovdje!”

“Ma vidi ti to”, začuje se ledeni glas iza njih. “Čovječja djeca uopće nisu toliko glupa koliko izgledaju.”

Sfinga

Bilo je to pet vampira i jedan vukodlak boje karamela. To je sigurno bio Juliusov špijun. Lica krvopija bila su blijeda poput mjesečine, oči su im blistale poput crnih bisera, a u kutovima njihovih usana presijavali su se očnjaci, bijeli poput slonovače.

“Noćnici”, proštenja Tic.

“Ah, to je sigurno izdajnik koji se udružio s ljudima”, reče jedan od vampira. Bio je velik i širokih ramena. Na glavi, koja je blistala poput netom polirane kugle, nije imao ni jedne jedine dlake. “Gospa Violetta mislila je da je nitko i ništa, sve dok nije napao Vlada u grobnom humku.”

Mats zatomi jezu koja mu je prošla kroz tijelo. Vampir i njegovi kolege odisali su takvom zloćom da je nehotice ustuknuo jedan korak. *Sveta voda*, pomislio je. U mome ruksaku. Ali vampiri su se mogli kretati brzinom munje. Pokuša li sad skinuti ruksak, krvopije će se odmah obrušiti na njega.

“Zar ih nećemo isisati, šefe?” upita jedan veliki, žgoljavi vampir čije je lice bilo prevučeno srebrnastom mrežom ožiljaka. “Ne bih imao ništa protiv malog popodnevnog zalogajčića.”

“Možeš dobiti vilenjaka, premda se od njega nećeš najesti. Ali čovječju djecu Vlad hoće živu. Želi znati tko još, osim njih, zna za pečat.”

Æelava se krvopija pokrenula. Njegove tamne oči s pomnjom su letjele okolo, kao da se boji napada iz zasjede. Zaustavio se pred Matsom i Lucy i podlo im se iskesio. “Vlad je raspisao velikodušnu nagradu za vaše glave, nakon što ste mu prošli put gotovo pomrsili planove.”

Mats napravi grimasu. Krvopija je odisala slatkastim, bakrenastim vonjem svježje krvi. Izgleda da se nedavno napio.

“A što je sa mnom?” požalio se Tic. “Zašto za moju glavu nije raspisana nagrada?”

“Jer si ti samo dosadni kukac”, groknu vampir i otjera Tica poput dosadne muhe. “A sad da vas riješimo.” On gurnu Matsa i Lucy u ruke žgoljave krvopije koja ga je slijedila. Odmah potom razdere zaštitni konopac oko škrinje s lakoćom, kao da nije deblji od konca.

Mats se pokušao osloboditi stiska žgoljavog vampira, na što su se vampirovi dugi, suhonjavi prsti toliko čvrsto stisnuli oko njegove desne nadlaktice da je zajecao od bola i pao na koljena.

“Budete li vas dvoje dobri, ništa vam se neće dogoditi.” Krvopijin je pogled lutao od Matsa do Lucy, koju je držao za zapešće. “Padnu li vam pak glupe ideje na pamet, morat ću vam nauditi. Nije da bih ja s tim imao problem. Ali ipak želimo da u jednome komadu stignete do Vlada, zar ne?” Lucyine su se oči raširile. “Ti bijedno čudovište!”

O, *ne*, pomisli Mats. Danas poslijepodne već je izbezumila vukodlake. Ne smije dopustiti da se sad isto dogodi i s vampirima. “Bez brige... nećemo učiniti... nikakvu glupost”, protisnu on stisnutih zuba i dobaci Lucy pogled pun upozorenja. “Ni Tic isto... neće. Zar ne, kompa?”

“Ako ti tako kažeš”, frkne vilenjak.

“Tako mi se već više sviđate.” Krvopija olabavi stisak oko Matsove ruke tek toliko da je bol postao donekle podnošljiv. “Što je ovo?” zagrmi ćelavi vampir.

Mats nagne glavu mrvicu u stranu da vidi što je iza njegova krupnog lika. Poklopac škrinje optočene draguljima bio je širom otvoren, ali sadržaj svejedno nije mogao vidjeti.

“Pa ona je prazna!” Ćelavac zgrabi vrijedne grobne predmete i takvom ih silinom zavitla od sebe da je smrskao dvije staklene vitrine i glinene figure koje su u njoj bile izložene. Onda se naglo okrene, i crnim bisernim očima prodorno se zapilji u Matsa. “Gdje je zlatni ključ?”

Mats kratko slegne ramenima. “Otkud bismo mi...” Glava mu poleti u stranu. Vampir ga je pljusnuo.

“Što radite?” vrisnula je Lucy.

“Ostavi dječaka na miru!” Poput svijetlećeg minikometa Tic fijukne prema ćelavcu. Ovaj mu pak umakne poput munje brzim okretom i zgrabi vilenjaka otraga za krila. “Imam te, vilenjače!” Sad je držao sićušnog stvora tik pred licem i pozorno ga promatrao. “Možda ću te pribiti poput leptira i zadržati te kao uspomenu na večeras.”

Nasmijao se pa se okrenuo preostalim vampirima i vukodlaku. “Raspršite se i razbijte svaki pojedinačni komad u ovoj prostoriji. U nekome od njih sigurno je skriven pečat.”

Mats je pun mržnje zurio u ćelavog vampira, a ruku je pritisnuo na lijevi obraz koji mu je gorio kao da mu ga je netko natrljao koprivom. Krvopija za to nije mario, ili nije ni primijetio. Već je dijelio daljnje zapovijedi, kad je odjedanput zaglušna rika slična onoj divlje mačke uzdrmala dvoranu. Glinene su vaze zadrhtale na svojim podestima i staklo na vitrinama je vibriralo. Zgoljavi se vampir naglo okrenuo kako bi vidio odakle rikanje dolazi i povukao Matsa i Lucy sa sobom.

Mats široko otvori oči kad je vidio kako je sfinga skočila sa svoga postolja. Njezino golemo tijelo više nije bilo od kamena nego je bilo prekriveno svijetlosmeđim lavljim krznom pod kojim se ocrtavala gipka igra mišića, tvrdih poput čelika.

“Vi ste se usudili oskvrnuti blago Hotepa Raa tako što ste uništili ono što su mu veliki svećenici nekoć dali da ponese sa sobom na put u podzemni svijet. I došli ste ukrasti artefakt koji je meni povjerila božica. Nijedno ni drugo ne mogu dopustiti!” Glas sfinge bio je strog i zapovjednički, svaki njezin pokret bio je jedna prijetnja, naglašena gnjevnim žarom u njezinim očima. “Ovo vam je posljednja šansa da odete u miru, a odbijete li, svakoga od vas rastrgat ću na komadiće.” Mrke pandže izvirile su iz njezinih lavljih šapa.

Mats se zagrcne. Svaka je pandža bila dužine njegove podlaktice.

“Zvijer iz prokletstva”, zarežao je ćelavac. “To je sigurno čuvar na kojega nas je Vlad upozorio!”

Mats se lupi po čelu. Kako je samo mogao zaboraviti čuvara? Sigurno je on bio taj koji ga je sprječavao da osjeti točno skrovište zlatnog ključa. Zabrinuto je pogledao prema Lucy. Lice joj je bilo blijedo, ali njezine stisnute usne izražavale su uobičajenu tvrdokornost koja bi se uvijek pokazala kad nešto nije išlo baš točno onako kako je ona zamislila. Nekako je bio ponosan kad je vidio koliko je hrabra bila. Ostale bi djevojčice odavno bile pale u nesvijest.

“Hej, hoj! Selam alejkum! Kaj ima, lima?” Tic preko Matsove glave fijukne prema sfingi. “Drago mi je što smo se upoznali, sestro. Samo da odmah nešto razjasnimo. Moji prijatelji” – pokaza na Matsa i Lucy,

koji su se i dalje nalazili u čeličnom stisku krvopije — “i ja na tvojoj smo strani. Za razliku od krvopija i one vreće buha ondje.”

“Tko si ti, mrvo?” zagrmi sfinga.

Tic se od ponosa sav napuhao. “Tic McFly, iz vječno zelene zemlje vilinskog naroda.”

“Opres!” poviče Mats, vidjevši kako ćelavi vampir povlači oružje ispod svoje jakne. Pucanj mu je odjeknuo u ušima, ali ne tako jako kao gnjevni urlik čuvarice. U jednom jedinom elegantnom pokretu sfinga je skočila na prsa krvoloka i odgrizla mu glavu. Vampir ni vrisnuti nije stigao. Njegovo se zdepasto tijelo pod šapama čuvarice pretvorilo u prah.

Zgoljavi vampir vrisne od užasa, odgurne Matsa i Lucy od sebe i odjuri. Kao i preostala tri vampira i vukodlak. Ali žgoljavac nije daleko stigao. Sfinga je krenula za njim i jednim ga jedinim zamahom svoje šape presjekla na dva dijela, na što je on eksplodirao u oblaku prašine.

Mats i Lucy zurili su preneraženo jedno u drugo. Za samo nekoliko sekunda sfinga je završila borbu u svoju korist. Jedan je trenutak gledala u smjeru stubišta, kao da razmišlja o tome da krene za bjeguncima. Ali onda je drhtaj prošao njezinim tijelom. Zanjihala se i pritom prevrнула jednu vitrinu.

“Sve u redu?” usudio se Mats pitati.

Režeći, sfinga se naglo okrene. Iskesila je svoje ljudske usne i pokazala dva reda dugih oštih zuba.

“Draga mica-maca, dobra mica-maca”, pozvao ju je Tic, dok je Mats posegnuo za Lucyinom rukom i povukao je dublje u dvoranu.

Sfinga rikne i pripremi se na skok.

Zlatni ključ

“Ostavi ih na miru! Čuješ li ti mene, ti dokrevetna prostirko koja je prevelika narasla!” Tic je lepršao oko sfingine glave poput uzbuđene majke ptice koja svoje ptiće želi zaštititi od gladne mačke. Ona ljutito frkne i posegne za njim, ali vilenjak je bio premalen i preokretan.

“Mi ne pripadamo tim tipovima”, poviče Mats i povuče Lucy još dalje sa sobom. “Mi smo s...” Ostatak njegove rečenice izgubio se u ponovljenom rikanju čuvarice.

“I vi ste ovamo došli radi artefakta.”

“Ali s Helinim dopuštenjem”, poviče Lucy.

Sfinga ju je začuđeno pogledala. “Lažljivice!” zagrmi ona. “Zašto bi božica to učinila?”

“Jer je jedan od demona već slobodan.” Mats je očajnički kršio ruke. Do kraja dvorane ostalo je manje od metra. “Sumračnik imenom Vlad želi se dočepati pečata kako bi prizvao i preostale demone. On želi uništiti nas ljude.”

“Samo želimo *zlatni ključ* odnijeti dalje od njega, na sigurno”, dobaci Lucy. “Ali nismo mogli znati da je toliko dobro zaštićen.”

“Daj, poslušaj njih dvoje!” Tic sleti na Matsovo rame. “Jedino što želimo jest spriječiti rat.”

Sfinga je zastala. Njezin je oštri pogled lutao od jednoga do drugoga. Kad je stigao do Matsa, imao je osjećaj da njezine blistave oči gledaju ravno u njegovu dušu, mnogo dublje negoli mu je to bilo drago. “Ti si bio taj koji me upozorio na napad vampira.”

“Da, tako je!” Mats žustro kimne.

“To potvrđuje da govorite istinu.” Sfinga je zvučala zamišljeno. “Samo, zašto božica sama nije došla? Zašto je poslala vas dvoje i ovu mrvu?”

“Zaboravila je komu je prepustila pečat na čuvanje”, odgovori Mats. “Jedna vrsta čarolije kojom se osigurala da ju nitko ne može prisiliti da oda čuvara pečata.”

“Osim toga, postoji i proročanstvo, čuvarice”, dodala je Lucy. “Ne znamo mnogo o njemu. Samo da se Hel i izvjesni Myrddin ne žele previše uplesti jer se boje da će tako poremetiti ono što je suđeno.”

“Magija, vraćanje, providnost...” Sfinga prosikće duboko i glasno. “Nikada mi se to nije pretjerano sviđalo.” Odjedanput ona proštenje i pomete svojim drhtavim repom glinenu vazu s podesta.

Na trenutak je Mats ugledao bol u sfinginim očima. “Što ti je?” upita on.

Ona se okrene mrvicu na stranu, tako da je trojac mogao vidjeti njezinu lijevu slabinu koja je prije bila u sjeni. Tamnocrvena, gotovo crna krv promočila je krzno. Mats se zagrcne. Vampir je pogodio sfingu, unatoč njegovu upozorenju. Barem rana nije izgledala kao da može istinski nauditi jednom tako golemom stvorenju.

“Umrijet ću”, reče sfinga, kao da je pogodila Matsove misli. “Metak iz vampirova oružja od čistog je srebra. Drugi bi me pogodak bio na mjestu usmrtio. Ovako će me srebro trovati polako.”

“Onda moramo izvaditi metak.” Lucy napravi jedan korak u smjeru sfinge.

Ali ona je zatresla svojom moćnom grivom. “Otrov je odavno došao do moga srca. Preostale su mi tek minute.” Tisuću godina staro stvorenje riknu toliko glasno da su Mats i Lucy rukama pokrili uši. “Ti su Sumračnici točno znali što rade”, nastavi ona drhtavim glasom. “Bili su spremni ubiti kako bi se dokopali zlatnoga ključa. I to mi najviše od svega govori da se to nikada ne smije dogoditi.”

“Zar ne možemo... Zar ama baš ništa ne možemo za tebe učiniti?” upita Lucy sa suzama u očima.

“Nije važno, čovječje dijete”, odvrati sfinga. “Ako je istina to što govorite, u igri je nešto važnije od moga života. Zato me sad dobro slušajte.” Na trenutak je sklopila vjeđe preko zažarenih očiju i njezino je lice poprimilo izgubljen izraz, kao da je u mislima odlutala daleko u prošlost. “Nekoć sam bila čuvarica groba Hotepa Raa. Zvali su me prokletstvom zvijeri i kažnjavala sam smrću svakoga tko je htio ukrasti faraonovo blago. Onda je prije tisuću godina k meni došla božica mrtvih Izida, koju vi poznajete pod imenom Hel, i zamolila me da s istom strašću čuvam *zlatni ključ* kao što sam čuvala zemaljske posjede Hotepa Raa.”

“Drugi pečat”, dahne Lucy.

Sfinga kimne. “*Zlatni ključ* je moćan, magičan artefakt koji svakomu tko ga posjeduje omogućuje pristup nemjerljivom bogatstvu. Tko ga ima u svojoj vlasti, može njime u zlato pretvoriti sve što dotakne.”

Mats je zinuo. “S-sve?” On se zagrcne. “To bi izazvalo gomilu problema na svijetu.”

“Svi kojima je pao u ruke tako su mislili, čovječji dječake. Barem na početku.” Prekinuo ju je kašalj, pa je od bola razvukla svoje prekrasno lice. “Ali zlatni je ključ rođen iz crne magije, i tko se njime služi, toga on promijeni. Što više zlata pomoću njega stvoriš, to će veća biti tvoja pohlepa za još. Gomilat ćeš ga i nećeš ga ni s kim htjeti dijeliti. I na kraju ćeš umrijeti usamljen i napušten, jer si potjerao sve svoje prijatelje iz straha da bi mogli ukrasti tvoje zlato.”

“To je užasno”, promrmlja Lucy.

“Takva je uvijek crna magija.” Sad su se na sfinginu čelu pojavili krupni grašci znoja. “Istovremeno je to... to *je bila* djelotvorna zaštita. Tisuću godina nitko nije došao na ideju da je to istovremeno pečat zatvora gdje je bio zatvoren demon koji je donosio bolesti i kugu kamo god bi stupio nogom. Cijele je gradove desetkovao u svoje vrijeme i...” Ona opet zatetura i udari u vitrinu, koja je pod njezinom moćnom šapom upravo eksplodirala.

Mats se okrene brzinom munje i stane ispred Lucy, štiteći je, dok je kiša sićušnih krhotina stakla pljuštala po njegovim leđima. “Sve u redu, Lucy?” upitao ju je kad je bilo gotovo.

Ona kimne. “A kod tebe?” Njezini su prsti opipali njegove nadlaktice. “Ni najmanje posjekline.”

“Imao sam sreće”, odvrati Mats sa smiješkom, premda je sumnjao da to ima veze sa srećom.

Sad su se opet usredotočili na sfingu. Njezin je dah šištao među poluotvorenim usnama.

“Trebala bi se odmoriti, sfingo”, savjetovao joj je Tic. “Zašto, mrvo?” zareži ona. “Sa mnom je gotovo.” Zakašljala je. “Prije toga mi se još morate zakleti da ćete artefakt svojim životom štiti od svega zloga.”

“Kunemo se”, reklo je sve troje uglas, i bez da su se prije morali dogovoriti.

“Onda me slijedite!” Sfingini su pokreti djelovali nespretno i sporo. Činilo se da joj svaki korak pričinja bol.

Matsa zaboli srce od toga prizora. Istovremeno se divio hrabrosti i neustrašivosti kojom je sfinga dočekivala svoju sudbinu. Čak i kad umire, za nju ne postoji ništa važnije od ispunjenja njezine dužnosti: zaštite drugog pečata.

Sfinga krene prema kamenom postolju na kojemu je prije počivala. Što su mu bliže prilazili, to je glasnije Mats čuo zov zlatnog ključa. Njegova obećanja o moći i bogatstvu. Bila su snažna, veoma snažna.

“Pridi bliže, čovječji dječake.” Sfinga jednom šapom pokaza prema Matsu. On stane pokraj prastarog stvorenja i vidje na mjestu na kojemu je ona prije ležala udubljenje u postolju. Unutra je bio neki predmet umotan u bijelu tkaninu. “Uzmi ga i odnesi na sigurno.”

Mats se protegne, posegne u udubljenje i izvuče smotuljak. Onda ga je razmotao. Lucy i Tic radoznalo su se primaknuli bliže. Artefakt zapravo nije izgledao kao ključ. Nije bio zlatan niti je bio lijep. Upravo suprotno. Pred Matsom je bio ovalni talisman čija je površina bila zacrnjena, tako da nije mogao ni raspoznati ima li na njemu simbola ili ukrasa. Kad je Mats vrhovima prstiju prešao po njemu, šaptanje artefakta pretvorilo se u krik koji je odzvanjao u njegovoj glavi: *Iskoristi me! Zapovijedaj mi! Ja sam ključ bezgraničnog bogatstva i neograničene moći.* Mats je odmah trzajem povukao ruku natrag. Sluzava crna patina uhvatila mu se za vrhove prstiju, koje je sad zgađeno obrisao o svoje hlače.

“Što ti je?” upita ga Lucy.

On odmahne glavom. “Ništa, sve je u najboljem redu!” Zagledao se u Lucyine prekrasne maglenosive oči i osmjehnuo se. Da ona nije uz njega, sigurno bi bio podlegao kušnji zlatnog ključa. Uspio mu je odoljeti tek kad je zamislio što će Lucy onda misliti o njemu.

“Odmakni... Odmakni se, dječake”, zahripala je sfinga.

Mats pogleda u blijedo lice koje je drhtalo od bola. Htio je nešto reći, nešto utješno, ali prave mu riječi nisu padale na pamet. Nijemo joj se maknuo s puta i teška srca gledao kako nekoć moćna sfinga treba tri pokušaja kako bi se vratila na svoje postolje.

Lucy uzme Matsa pod ruku i jecajući nasloni glavu na njegovo rame dok su gledali kako sfinga teškom mukom zauzima svoj veličanstveni položaj.

“Pridite malo bliže”, zamoli ona trojac slabim glasom. Pogledala ih je svojim zažarenim očima posljednji put. “Zbog srebra u mojoj krvi, neću se više nikada probuditi. Zato vi morate dovesti do kraja ono što sam ja započela. Zbogom, i neka bogovi budu s vama!”

“Zbogom”, promrsi Lucy promuklim glasom.

Mats otvori usta, ali iz njih nije izašlo ni glasa.

Od sfinge se začulo škripanje, kao kad se kamen trlja o kamen. Kad je Mats zatim dotaknuo jednu od moćnih lavljih šapa, osjetio je da mu je hladna i gruba pod prstima. Legendarno mitsko biće ponovo se pretvorilo u statu – ovoga puta zauvijek.

Tic se nakašlje. “Vrijeme je da brišemo odavde. Sigurno će se noćnici ubrzo vratiti natrag – i to s pojačanjem.”

Mats kimne i klekne kako bi artefakt gurnuo u svoj ruksak, kad ugleda poznati ali prije svega omraženi lik na stubištu. “Odmah sam znala da nisam te budale smjela pustiti same”, reče ona. “Ali netko se ipak morao pobrinuti za noćnog čuvara.”

Matsovom kralježnicom prodoše hladni srsi dok je zurio u mrtvački blijedo ali anđeosko lice gospe Violette, gospodarice nemrtvih i Vladove najbliskije saveznice i bliske prijateljice. “Inače, njegova je krv bila više nego ukusna.” Vampirica si obliže usne. “Zato jedva čekam doznati kako će mi prijati vaša.”

Kako došlo, tako prošlo?

Matsu se okrenuo želudac. Kad su se zadnji put sreli, gospa Violetta bila je na njega prilično bijesna jer je on netom prije slomio čeljust njezinu sinu, dampiru Richieju. Samo što se tada nije usudila nauditi mu jer ih je Vlad bezuvjetno htio žive. Ali možda gospodarica nemrtvih više za to nije marila.

“Što vam je odjedanput?” upita ona slatkim glasom. “Zar ste od pogleda na mene ostali bez teksta?”

Tic se nakašlje. “Naravno da nismo, moja gospo. Samo nismo očekivali da ćemo vas tako brzo opet vidjeti.”

Osmijeh gospe Violette bio je leden. “Tic McFly! Glasine o tvome ustajanju iz mrtvih nisu pretjerane, znači. Hoćeš li mi otkriti kako si u tome uspio?”

Tic zatitra svojim dugim trepavicama. “Znate već, moja gospo, koliko nerado mi vilenjaci odajemo svoje tajne.”

“U tome bih slučaju mogla jednostavno razgovarati s džinom koji te navodno usmrtio. Ah ne, to neće ići, jer sam ga već nakon našeg prošlog razgovora strpala u bocu koja sada leži na dnu rijeke Spree.” Zadnje je riječi kriknula, zbog čega se njezin prsni koš od uzbuđenja dizao i spuštao. Samo se teškom mukom opet uspjela svladati. “Kad su mi glasine o tvome povratku doprle do ušiju, odmah sam znala da me on prevario. A nitko – NITKO – nije mene prevario i prošao nekažnjeno!” Ona bijesno frkne prema trojcu. “A posebno ne takvi kvazijunaci kao što ste to vi.”

“Kvazijunaci?” Lucy stavi ruke na bokove. “Dosad smo umaknuli osvetoljubivoj božici, borili smo se s vukodlacima, vampirima, mumijama i odvratnim tunelskim gmizavcima, tako ćemo onda i vas srediti.”

“Što to radiš, čovječja djevojčice?” Tic će uzrujano. “Nitko tako ne razgovara s kraljicom noći.”

Vampirica zabaci svoju dugu tamnu kosu prema natrag. “Znam cijeniti tvoje zalaganje, vilenjače. Zato će tvoja smrt biti brza i milostiva. Za razliku od smrti ove djevojčice.” Njezine su oči sijevajući pogledale Lucy. “Za tebe ću nešto posebno...”

“Bravo, prijatelji!” poviče Mats i zavitla bočicu od prozirnog, tankog stakla u smjeru gospe Violette. Vampirica je bila toliko obuzeta s Lucy i Ticom da je Matsa potpuno zanemarila.

Ali sad je naglo okrenula glavu prema njemu. “Molim...?” Ona prodorno vrisne kad se bočica rasprsnula po njezinu licu.

Mats malo zakrklja kad je vidio kako se lijeva polovica vampiričina lica topi poput voska. Svejedno je dobacio Lucy drugu bočicu i dohvatio još jednu za sebe iz ruksaka.

“Ja... ja ću vas ubiti!” Gospa Violetta, čije je nekoć prekrasno lice sad izgledalo poput jezive maske, dotetura do trojca. “Ja ću vas... žive... oderati i...”

“Dajte već jedanput!” vrisne Tic.

Mats i Lucy kratko se pogledaju, a onda zavitlaju obje bočice svete vode. Pun pogodak!

Gospa Violetta panično vrisne, kidajući i trgajući svoju promočenu odjeću pod kojom je parilo i šištalo. Odjedanput ispusti krkljajući zvuk, okrene očima i složi se na pod poput marionete kojoj su prerezali konce.

“Je li mrtva?” upita Lucy, blijeda u licu.

“Violetta je prestara i premoćna da biju se tako lako dalo pobijediti.” Tic pljune u njezinu smjeru. “Morali bismo tom čudovištu stjerati kolac kroz srce ili joj odsjeći glavu kako bismo ju ubili jednom za sva vremena.”

“Svejedno ju je sveta voda propisno sredila.” Mats zatvori svoj ruksak u kojem se nalazio zlatni ključ i prebaci ga preko ramena.

“To ju neće dugo zadržati. Vampiri zacjeljuju mnogo brže od običnih ljudi. Osim ako...” Dobaci Matsu zlovoljan pogled. “Osim ako ovaj čovjek nema neku tajnu koju bi htio podijeliti sa svojim prijateljima.”

Mats zakoluta očima. “Ne započinji opet s time, Tic.”

Trojac je u širokom luku zaobišao nepomično vampiričino tijelo i potrčao prema stubištu koje je vodilo u prizemlje sjevernog krila. Na sreću, nisu se više morali brinuti zbog nadzornih kamera i alarmnih uređaja s obzirom na to da su noćnici deaktivirali sigurnosni sustav.

Mats je nakratko pomislio na jadnog noćnog čuvara. Je li mu gospa Violetta doista isisala krv do zadnje kapi? Stresao se pri toj predodžbi.

Kad su došli do dna stubišta, Mats zastane i dadne Lucy znak da stane i ona.

Tic se spusti na njegovo rame. “Što se zbiva?” upitao je.

Matsov je pogled klizio uokolo. Kao i gore, i ovdje je gorjelo tek nekoliko svjetiljki koje su izložbeni prostor uranjale u nemirne šare od svjetla i sjene. Jedna antička statua u neposrednoj blizini podigla je ruku kao na pozdrav. Neka je druga doslovce bez glave. Ali to nije bilo ono što je pobudilo Matsovu pozornost. Njegova osjetila koja su, izgleda, bila izoštrijenija nego ikada, govorila su mu da nisu sami. Pomislio je na tri preostala vampira i vukodlaka. Što ako ipak nisu pobjegli, već tu negdje vrebaju na njih?

Odjedanput Tic kihne. “Ja... njušim nešto”, reče on preplašeno. “Zemlja, šuma, i – bljak – mokar pas!” Krkljao je. “Moramo odavde. Odmah!”

Mats i Lucy potrčali su prema prolazu u glavnu zgradu, gdje se nalazio izlaz iz Pergamskog muzeja. Ali odjedanput iza jednog stupa iskoči bijeli vukodlak. Pri pogledu na njega Mats su se nakostriješile dlačice na vratu. Julius! Vođa čopora odbacio je svoju odjeću i na sve četiri jurio prema njima. Oči su mu plamtjele narančastocrveno.

Mats naglo zastane, okrene se brzinom munje, zgrabi Lucy i... Prekasno! Bijeli vukodlak razjapio je čeljust, oštri su mu zubi bljesnuli i... prošao je pokraj njih. Mats se naglo okrene. Od onoga što je vidio zaledila mu se krv u žilama. Julius je sjedio na prsima gospe Violette, koja je vrištala i koprcala se pod njim.

“Ta nam je vreća buha upravo spasila život!” poviče Tic i od uzbuđenja saspe finu zlatnu prašinu na Matsa i Lucy.

“Silazi s mene, zvijeri smrdljiva!” kreštala je gospa Violetta i grebala svojim dugim noktima po njegovoj vučjoj njušci, tako da je Julius cvilio od bola. “Njih troje pripadaju meni. MENI!”

Vukodlakove su se čeljusti s bijesnim režanjem zatvorile oko vrata gospe Violette. “Ne”, krkljala je i izvinula se posljednji put, a onda se raspala u hrpicu pepela.

Novi čuvar

Bijeli vukodlak podigne glavu i urlikne pobjedonosno. Gospa Violetta bila je mrtva. Napokon mrtva. Time mu je uspjelo Vladu zadati udarac od kojega se sigurno neće tako lako oporaviti. Tko zna hoće li nemrtvi, koji su mu dosad tako spremno služili, tako nastaviti i sad kad kraljica noći više nije uz njega?

“Da nije bilo Juliusa, bili bismo gotovi”, reče Tic, lepršajući iznad Matsove glave.

“A Violettu nismo ni čuli”, doda Lucy šokirano.

Mats je promatrao kako se iz sjena izložaka pomaljaju vukodlaci. Juliusov čopor. Među njima je bila i Nadja, koja je marširala prema njima smrknuta izraza lica. To nije bilo dobro. Uopće nije bilo dobro. Vođa čopora doista ih je spasio, ali moguće da je to učinio samo zato kako bi ih odvuкао u Sumračje i ondje bacio u zatvor. Ali ako su vukodlaci mislili da će se Mats predati bez borbe, grdno su se varali.

“Hvala što ste nas spasili”, svejedno je rekao. Možda se cijela situacija može riješiti i mirnim putem.

Gromki se urlik vinuo iz Nadjina grla. “Stajali ste nas pobjede nad Vladom. Da se vi niste upleli, večeras bismo doznali gdje se on trenutačno skriva.”

“Gluposti”, planuo je Tic. “Nismo mi bili ti koji su koji su noćnike i vašega špijuna natjerali u bijeg, nego čuvar pečata.”

“Onda, imate li ga?” upita duboki glas iza njih. Bio je to Julius, koji je sad opet hodao uspravno i nosio svoju uobičajenu jedijejsku odjeću.

“Da, imamo ga”, reče Mats. “Ali pripada nama”, dodao je, izazivajući.

Julius se gromko nasmije. “Doista? Nekako sumnjam da imate šanse protiv osam vukodlaka.” Oči su mu se žarile. “I ovdje ne vidim nikoga tko bi vam mogao priskočiti u pomoć.”

“Oduzmeš li nam sad talisman, izlažeš se riziku da navučeš Helin bijes na sebe i na svoj čopor.” Mats prekriži ruke na prsima. “Mi, naime, postupamo po njezinu nalogu.”

“Vi radite za Hel?” zarežao je Julius. “Zašto bih u to povjerovao?”

“I ne moraš.” Lucy slegne ramenima, a onda se lukavo osmjehne. “Samo smo vas htjeli upozoriti. Pošalje li vam Hel svoje paklene pse, barem ćete sad znati zašto je to učinila.” Bijeli vukodlak otvori gubicu, gnjev bljesne u njegovim očima. Ali ovoga je puta njegova družica bila brža. “Moguće da govore istinu, Juliuše. Mislim, otkud bi inače toliko toga znali o pečatu?”

Vođa čopora počeo se po vratu. Činilo se da razmišlja o Nadjinim riječima. “Recimo da vas pustimo da odete,” reče on nakon nekog vremena, “što ćete napraviti sa zlatnim ključem?”

“Odnijet ćemo ga starom Konradu”, reče Mats spontano. “Hel ga je imenovala čuvarom. Bez obzira na to što mu je *Knjiga mračnih kletvi* ukradena, on će i dalje najbolje znati što će s time.” On se osmjehne. Da, ta mu se ideja doista svidjela.

“Možda imaš pravo, čovječji dječake. Dobro, razgovarat ćemo s njim i čuti što on misli o tome”, složio se Julius.

Mats razrogači oči. “Odmah sad? Već je prošla ponoć.” Pomislio je na svoje roditelje, koji su sigurno bili užasno zabrinuti. Naravno, i na pridiku koja ga je čekala, i koja će biti to žešća što se on kasnije vrati kući.

“Kad inače? Bratstvo je već dovoljno riskiralo time što smo se večeras usudili izaći na površinu. A svaki sljedeći put povećava se opasnost da će nas otkriti. Ne, sad ćemo ovu stvar dovesti do kraja.”

Mats dobaci Lucy upitan pogled. Ona uzdahne i slegne ramenima. “Tata će me ionako ubiti, gore od toga ne može.”

“Idem ja sam s ovom djecom. To je najmanje upadljivo”, obrati se Julius svojoj družici i ostatku čopora. “Vi se za to vrijeme vratite u Sumračje.” Navukao je kapuljaču preko glave tako da mu je lice bilo u dubokoj sjeni. “Idemo!”

Starije Konrad imao suze u očima. “To je doista istina? Želite zlatni ključ predati meni na čuvanje?” šmrcao je i pritisnuo artefakt na svoje prozirne grudi. “To sam zadnje očekivao.”

“Ako ga ti nećeš”, reče Tic sa zlobnim cerekom, “predat ćemo ga Juliusu.”

Val plave ektoplazme sune iz ušiju poltergeista. "Naravno da hoću! Štitit ću ga svojim životom." Sad su njegovi prozirni obrazi poprimili nježnocrvenu boju. "Ah, znate već na što mislim."

"Ako želiš, postaviti ću dvojicu svojih vukova da čuvaju tvoju knjižaru dok ne završimo ovu stvar s Vladom", predloži bijeli vukodlak. Kad se na to desetak debelih svezaka diglo u zrak i ratoborno okrenulo prema Juliusu, on je žurno dodao: "Samo ideja. Nije da ja sumnjam u tvoje sposobnosti."

"I bolje ti je", reče stari Konrad zadovoljno. Mahnuo je desnom rukom i knjige su odlebdjele natrag u policu.

"Ako je sad sve riješeno, ja bih napokon kući." Lucy zijevne glasno. "Inače ću zaspati stojeći."

"I ja isto." Mats protrlja oči.

Farid, koji ih je bio dovezao od Pergamskog muzeja do knjižare, čekao je vani sa svojim taksijem. Mats i Lucy ušli su otraga. Julius nije krenuo s njima jer je još nešto morao dogovoriti s poltergeistom.

"Kamo ćemo, ljudi?" upita Indijac dobro raspoložen.

"Kući." Lucy nasloni glavu na Matsovo rame. "Mogu li ja prva?"

"Naravno", reče Mats velikodušno, iako se morao boriti da mu se oči ne zatvore.

Kad se taksij zaustavio pred stanom u kojem su živjeli Lucy i njezin otac, ona je učinila nešto što je Mats najmanje očekivao: nagnula se prema njemu i poljubila ga. U tren oka sav mu je umor nestao kao rukom odnesen. "Neću te sad pitati hoćeš li hodati sa mnom", dodala je. "To mi je totalno smiješno. Ali..."

"Da, hoću." Mats žustro kimne.

"Ali uopće ne znaš što sam htjela pitati."

"Je li to važno?"

Lucy odmahne glavom, ali se pritom i osmjehne. "Vidimo se sutra, može?" Na odlasku ga je stisnula za nadlakticu i izašla iz taksija.

Uzdahnuo je i pogledao za njom. Nakon nekog vremena rekao je Faridu: "Odvezi me u hotel, dobro?"

Indijac se vragolasto nacerio. "Već sam mislio da si zaboravio da sam i ja još tu." Nagazio je do kraja na papučicu gasa. "U jednoj sekundi od nule do stotke. Tko još ovo može, da ga vidim?" Taksij jurne poput topovske kugle i doslovce prikuje Matsa za sjedalo. Za razliku od inače, to mu uopće nije smetalo.

Gospodin Myrddin

Lucy mu je sad bila cura. Mats nije mogao drugo nego zadovoljno zviždati sebi u bradu kad se pred hotelom pozdravljao s Faridom. Bilo mu je svejedno što je već bilo toliko kasno da ga je portir čudno pogledavao i što će sad biti nevolja. Jednostavno se osjećao odlično i neće dopustiti da mu bilo tko ili što to oduzme. Svejedno je malo prigušio svoje dobro raspoloženje kad je došao na dvanaesti kat. Nije htio svoje roditelje još dodatno provocirati. Ionako su već dovoljno srditi. Posebno njegov otac, nakon što mu je Matsova majka posve sigurno ispričala o maču i o termoforu.

“Natrag u ruksak, Tic”, zamolio je vilenjaka kad su došli do stana. “Što god se sad unutra dogodi, ne smiješ ispustiti ni glasa, jasno?”

“Zašto bih?” odvrati Tic sa zlobnim zadovoljstvom. “Nisam *ja* taj koji je do grla u trolovoj kakici.”

Mats gurne ključ u bravu i okrene dvaput. Vrata se otvore. Iz opreza je uzmaknuo jedan korak. Ali nije bilo bijesnih lica. Nikakve dreke. Samo tama. Podigao je desnu obrvu i ušao u stan. I dalje je sve bilo tiho. To je bilo čudno. Na vrhovima prstiju šuljao se prema spavaćoj sobi svojih roditelja. I ondje je vladala tama. Ali osjećao je lagano bockanje po koži, kao i ranije u muzeju, kad je prvi put osjetio blizinu zlatnoga ključa. Magija! Odjedanput mu se želudac zgrči. Noćnici su oteli njegove roditelje. Zato je ovdje sve izgledalo kao napušteno. Panično je Mats u mraku tražio prekidač, kad se iz tame začulo glasno hrkanje. On zastane i nasmiješi se. Hrkanje svoga oca posvuda bi prepoznao. Znači, nisu bili oteti, nego su već spavali. Mats šmugne u svoju sobu, zatvori vrata za sobom i nasloni se na njih. S jedne je strane osjetio olakšanje što se tako lako izvukao. S druge je strane sve to bilo prilično čudno. Zašto njegovi roditelji spavaju umjesto da šize zato što ga pola noći nije bilo?

Otvori ruksak da pusti vilenjaka van.

“Ja to ne razumijem, Tic.”

Vilenjak odleprša do pisaćeg stola i baci se na napola pojedenu pločicu od miislja. “U čemu je problem?” upita on mljackajući. “Jednostavno su rano otišli u krevet. Budi sretan zbog toga!”

“Ah, gluposti, oni nikada ne idu u krevet prije dvanaest jer navečer moraju rješavati sve papire koje ne stignu riješiti preko dana.” Mats stisne usne. Osjećao je neko lepršanje u truhu koje mu je govorilo da nešto ne štima. Ili je jednostavno bio premoren i umislio si cijelu stvar. “Vidjet ćemo kako će se ponašati sutra rano ujutro”, odluči on konačno, skine odjeću i odvuče se do kreveta. “Noć, Tic. I isključi svoj sjaj, može? Inače neću moći spavati.”

Sljedećeg su jutra roditelji Matsa iznenadili zajedničkim doručkom. Jeli su svježe žemlje s marmeladom, smijali se i razgovarali, ali nitko nije spominjao proteklu večer. Samo je jedanput njegova majka kratko upitala kako je bilo u kinu, ali onda je nabrala čelo i odmah promijenila temu. Mats je to bilo pomalo zastrašujuće. Ali upravo kad je roditelje htio pitati je li se jučer nešto čudno dogodilo, zazvonio je telefon. Mats poskoči i odjuri do njega. Slutio je tko bi to mogao biti.

“Isto je i s mojim ocem”, reče Lucy, nakon što joj je Mats ispričao o svojim roditeljima. “Čim je razgovor došao do sinoć, on je odmah promijenio temu.”

Mats se ugrize za donju usnu. Lepršanje od prošle noći u međuvremenu se pretvorilo u neugodno kruljenje u želucu. “Što misliš, da netko nije začarao naše roditelje?”

Šutnja.

“Još si tu, Lucy?”

“Da, da, naravno. Hm, začarao. Samo, tko bi to učinio i zašto?”

“Ako je to Lucy”, dovikne Matsova majka u tome trenutku iz kuhinje, “reci joj da vas je g. Myrddin pozvao danas na večeru. On se prošle noći potpuno iznenada vratio sa svoga putovanja iz Skandinavije.”

Bio je to najgori dan u Matsovu životu, premda ga, za promjenu, ovaj put nije pokušala ubiti mumija ni vukodlak. Bilo je to mnogo više zbog njegova nestrpljenja. Poput tigra u kavezu hodao je gore-dolje po svojoj sobi, dok se činilo da vrijeme gotovo stoji na mjestu. “Tek su dva sata, ’bemti”, promrmlja Mats, još jedanput pogledavši na sat.

Još šest sati pa će napokon upoznati misterioznog g. Myrddina, koji je za osam rezervirao stol u hotelskom restoranu.

“Sjedi”, frkne Tic. “Izluđuješ me!”

“Ne mogu.” Mats jurne do kreveta, zgrabi strip sa svoga noćnog ormarića i odmah ga zavitla od sebe. “Bruji mi u glavi.” Zakopao je ruke u kosu. U međuvremenu je imao toliko pitanja koje je htio postaviti tom g. Myrddinu i stalno je prolazio kroz njih jer se bojao da će inače neko zaboraviti. “Možda bih trebao napraviti neki popis?” mrmaljao je on.

“Kakav popis?” upita Tic, odleprša do polica s knjigama i počne iz pretinaca šutati sićušne plastične figure superjunaka koje je Mats prije nekoliko godina skupljao. Mats kratko pogleda prema njemu, a onda opet odvрати pogled. Bilo mu je svejedno što je Tic loše raspoložen jer nije smio ići s njim na taj sastanak. Ipak će se održati u javnosti.

“Samo želim znati je li on *pravi* Myrddin”, psovao je Tic sebi u bradu.

“Kako to misliš?” opet će Mats.

Vilenjak ga otrovno prostrijeli očima. “Doznaj to sam, čovječji dječake!” Prekrižio je ruke na prsima i isplazio Matsu svoj dugi ljubičasti jezik.

U pet do osam Mats i Lucy našli su se ispred velikog stojećeg sata u predvorju. Oboje su se dotjerali. Mats je nosio svoje najnovije traperice i svoju kulersku majicu s kapuljačom. Lucy je iznimno za ovu prigodu odjenula suknju. Uz to je imala moderan gornji dio u žutoj i zelenoj boji.

“Hej... super izgledaš!” promućao Mats.

“Hvala”, reče Lucy s osmijehom i uhvati ga za ruku. “Spreman?”

“Da, sad jesam.”

Oboje su ušli u hotelski restoran. Prostrana dvorana, elegantno uređena i s raskošnim buketima cvijeća na svakom stolu. U zraku je lebdio miris svježeg povrća, sočnog mesa i slatkih deserta, nošen blagim žamorom hotelskih gostiju, koji su svi nosili večernju odjeću. Od svoje je majke Mats doznao da ih g. Myrddin čeka u zaklonjenom separeu. Inače je taj stol bio rezerviran za poslovne ljude, koji su ondje uz dugi obrok mogli nesmetano obavljati svoje poslove.

“Jesi li uzbuđen?” šapćući ga je upitala Lucy.

“Itekako”, odvrati Mats nasmiješeno i gurne svoje prste još dublje između Lucyinih.

Gospodin Myrddin bio je star, veoma star čovjek, prijateljskog ali prilično naboranog lica, koje je Matsa podsjetilo na košulju koju hitno treba ponovno izglačati. Imao je na sebi crno odijelo s tankim prugama i pripadajući polucilindar na glavi, onaj okrugli šešir kakav je trenutno bio u modi u Engleskoj. Kosa koja je pod njim stršila bila je snježnobijela, baš kao i njegova brada.

Mats i Lucy zastali su pred njegovim stolom. Nisu bili sigurni što bi trebali reći ili učiniti. Koliko god bezopasno g. Myrddin djelovao na prvi pogled, odisao je zastrašujućim autoritetom. Mats nije znao zašto, ali odjedanput se osjetio kao da je nešto skrivio. Ali onda se g. Myrddin nasmiješio, i djelovao je u potpunosti kao šarmantan stari gospodin. “Izvolite sjesti”, naložio im je iznenađujuće dubokim ali blagim glasom. “Veoma mi je drago što smo se sad i osobno upoznali, premda bih radije da je povod za to sretniji.”

Gdje je Tic?

Mats je zurio u g. Myrddina razrogačenih očiju. Upravo mu je kliknulo – i sad su se u njegovoj glavi složili svi dijelovi slagalice. Gospodin Myrddin nije samo bio vidovit nego je znao i čarati, kao što se vidjelo po njegovim samoispisujućim porukama. Osim toga, navodno je poznavao i kralja Artusa,

Tic ga je smatrao – pod uvjetom da je to bio pravi Myrddin – jednom vrstom legende.

“Sad znam tko ste vi”, dahne Mats.

Gospodin Myrddin se osmijehne. “Doista? Baš me zanima!”

Mats je nervozno čupkao svoju majicu s kapuljačom. Odjedanput su mu usta bila potpuno suha. “Vi... Vi ste Merlin! Najmoćniji čarobnjak na svijetu.”

Lagano se crvenilo popelo u upale obraze gospodina Myrddina. “Sad doista pretjeruješ.”

“Molim?” Lucy dahne. “To je istina?”

Starac se smijuljio.

“Ludilo”, promrmlja Mats.

Gospodin Myrddin odmahne zbunjeno. Činilo se da mu je neugodno što je na taj način u središtu pozornosti. “Zapravo sam naš susret htio još malo odgoditi. Htio sam tebi, Matse, dati vremena da postaneš dorastao svojoj novoj zadaći. Ali sad se dogodilo nešto što traži brzo djelovanje. Iz tog sam razloga morao i prekinuti svoj posjet Hel.”

“Što se zbiva?” upita Mats i pod stolom stisne Lucyinu ruku. Nekako je imao loš osjećaj da ovaj razgovor neće teći onako kako se nadao.

“Prije nego što ti na to odgovorim, imam još jedno pitanje. Vaši su roditelji dobro, ili...?” G. Myrddin je zabrinuto pogledavao Matsa pa Lucy.

“Zašto?” upita ona.

“Katkada čarolija zaboravak ima neželjene pojave, poput gadnog osipa ili ružičastog dima koji se začaranima diže iz ušiju.”

Matsu se upalila lampica. “Znači, vi ste se pobrinuli da nam roditelji sinoć ne postavljaju nikakva pitanja.”

Stari čarobnjak uzdahne. “Doista nerado začaravam ljude, ali u ovome mi slučaju ništa drugo nije preostalo.” Izraz lica mu se uozbiljio, čak se pomalo i smračio. “Kao što sam već rekao, nešto se nepredviđeno dogodilo. I zato si sad ne možemo dopustiti da završite u kućnom pritvoru.”

Mats zakoluta očima. “Dobro, što je ovaj put?”

“Vlad nas je ponovo potukao.”

“To nije moguće!” poviče Lucy srdito. “*Zlatni ključ* je na sigurnom i stari će se Konrad pobrinuti za to da tako i ostane.”

“Siguran sam da će on dati sve od sebe”, reče gospodin Myrddin uvjeren. “Ali Vlad nas je nasanjkao. Dok smo mi bili potpuno usredotočeni na to da pronađemo drugi pečat prije njega, on je istodobno organizirao potragu za trećim.”

Mats proštenje. “Nemojte mi reći...”

“Nažalost, da.” Gospodin Myrddin skine polucilindar, položi ga pokraj sebe na prazan stolac i rukom prođe kroz svoju snježnobijelu kosu. “Treći je pečat, kristalnu lubanju koja pokazuje budućnost, našao u starom kineskom hramu, gdje ju je čuvao jedan od svetih zmajeva.”

Mats udari šakom po stolu tako jako da je posuđe zazvečalo. “Vratit ćemo tu lubanju! Mi ćemo...”

“Želite li nešto, gospodine?” Konobar se pojavio za njihovim stolom, privučen bukom.

“Nismo se još odlučili”, reče g. Myrddin prijateljski i otpravi ga. Potom s opet obrati Matsu i Lucy. “Bojim se da je za to prekasno! Hel mi je potvrdila da je pečat već razbijen i da je još jedan zatočenik pobjegao.”

“Kako je to moguće?” Lucy odmahne glavom, kao da ne može vjerovati. “Zadnji je put Vlad morao organizirati veliku bunu kako bi razbio pečat.”

“To je istina. Ali sad raspolaže Morczaneovom moći i to više nije potrebno.” Gospodin Myrddin s uzdahom utone natrag u svoj stolac. “Predugo smo oklijevali, Hel i ja. Trebali smo se uplesti već mnogo

ranije.” Odjedanput su u njegovim očima zasjale suze. “Možda bi bilo bolje da sam se nakon Artusove smrti povukao i borbu protiv zla prepustio nekomu drugome. Ne komu mlađem.”

Mats i Lucy gledali su postišeno svoje prazne tanjure. Mogli su dobro razumjeti kako se morao osjećati stari čarobnjak. Mats je razumio najbolje. Napokon, bila je njegova krivnja što je Lucy *Knjigu mračnih kletvi* bacila u vatru. Da nije došao na tu glupu ideju, prvi bi demon još sjedio u svojoj tamnici. “To jednostavno nije pošteno”, tiho je rekao. “Toliko smo riskirali, a Vlad je svejedno izašao kao pobjednik.”

“Ipak ste vi Merlin”, reče Lucy zdvojno. “Zar ne možete ama baš ništa učiniti?”

“Ja nisam svemoćan, a Vlad posjeduje veliku snagu.” G. Myrddin razvuče lice u zabrinutu grimasu. “Ostala su još samo dva pečata, i prije ili kasnije i njih će se dokopati. Nekako će on to već uspjeti, koliko god ga tvrdokorno mi u tome pokušali spriječiti. Samo ga Odabrani još može zadržati.” Mats naglo dignu glavu. “Odabrani?”

Gospodin Myrddin pogladi se po svojoj dugoj bradi. “Ispričat ću vam o jednom proročanstvu. Posebno tebi, dečko!” Njegov je pogled pao na Matsa.

“U njemu je riječ o meni, zar ne?” Mats se toliko brzo nagnuo prema naprijed da je pomeo pribor za jelo i posuđe. “Zar nije tako?”

“To proročanstvo”, reče g. Myrddin i zagleda mu se izravno u oči, “govori o novom osvajaču demona.”

“Slutio sam to”, zakuka Mats i zakopa lice u ruke. U sljedećem je trenutku osjetio ruku koja mu je utješno prelazila po leđima.

“Hajde, Matse, poslušajmo najprije što će nam reći”, šapne mu Lucy u uho. “Sigurno je samo upola toliko strašno koliko zvuči.”

Mats uzdahne i onda kimne.

Gospodin Myrddin se nakašljao. “Zadnji je put Morczanea pobijedio jedan hrabri vitez s iznimnim sposobnostima. Takav netko ne rađa se često i uglavnom njegove moći izlaze na vidjelo samo kad su doista potrebne.”

Mats je odmah pomislio na dan kad je prvi put postao svjestan postojanja Sumračnika. I na to koliko je brzo nakon toga zacijelio ili kako je osjetio prisutnost pečata.

“Da”, reče g. Myrddin, kao da mu je pročitao misli. “To se već događa. Kad smo se prije nekoliko tjedana prvi put sreli u hotelskom predvorju, kratko sam ti stisnuo ruku. U tom je trenutku naslijeđe koje носиš u sebi reagiralo na moju magiju i probudilo se.”

“Njegovo naslijeđe?” upita Lucy.

“Mats je potomak viteza koji je nekoć davno ubio Morczanea”, rekao joj je Myrddin. “Time je on jedini koji Vlada, koji raspolaže moćima demona, još može zadržati.” Njegova glava toliko se brzo okrenula prema Matsu da mu je duga brada prevrnula jednu od praznih čaša za vino na stolu. “Moraš vođu noćnika izazvati na dvoboj i pobijediti. To nam je jedina nada!” Mats je šuteći zurio u njega nekoliko sekunda. Onda je otvorio usta i opet ih zatvorio da pritom ništa nije rekao. On bi se trebao boriti protiv vođe noćnika? Jedan na jedan? Smučilo mu se od same pomisli na to. Vlad je bio zvijer. Razbojnik i ubojica, čije su se demonske moći mogle usporediti s božanskima. Mats odmahne glavom. “Ne, ne...” Toliko je žestoko poskočio da se stolac iza njega prevrnuo. “Ja to ne mogu!”

“Moraš”, odvrati g. Myrddin. “Jedino ga ti možeš pobijediti.”

Mats se prisjeti svog prvog susreta s vođom noćnika. Njegova grozomornog cereka. Silne snage s kojom ga je zavitlao kroz zrak kao da nije teži od slamnate lutke. I takvoga bi on trebao izazvati na dvoboj?

“Ne moraš to sam učiniti.” Lucy posegne za njegovom rukom. “Tic i ja ćemo ti pomoći!”

Mats je netremice gledao prema njoj. Progutao je knedlu koja mu se skupila u grlu. “Tic će pošiziti kad to čuje.”

“Da, hoće”, reče ona.

“Ali to još nije sve”, reče g. Myrddin.

Mats bijesno prostrijeli očima starog čarobnjaka. “Još loših vijesti?”

“Ne nužno.” On pogleda Lucy. “Proročanstvo još kaže da osvajač demona treba pomoć svojih prijatelja kako bi ispunio zadaću. I...” Oklijevao je. “I pomoć jednoga neprijatelja, pri čemu moram priznati da mi je taj dio proročanstva zagonetka.”

Mats odmahne glavom. Bilo mu je dosta. Čuo je dovoljno za danas. “Sad moram biti sam!” On se okrene i ode.

“Javit ću ti se sutra, može?” doviknula je Lucy za njim.

Mats nije na to reagirao, jednostavno nije mogao. Sad je samo htio u svoju sobu. Svejedno je odlazeći iz restorana krenuo obilaznim putem, pokraj švedskog stola s desertima kako bi Ticu ponio čokoladni puding koji mu je obećao. Ali kad je nedugo nakon toga ušao u svoju sobu, od vilenjaka nije bilo ni traga. Mats ga je zazvao, ali odgovora nije bilo. Tada mu je pogled pao na ceduljicu koja je ležala na pisaćem stolu. Netko je na njoj našvrljao poruku za njega.

*Hej, čovječji dječake,
ako želiš svog malog prijatelja ponovo vidjeti živoga, dođi
sutra navečer oko ponoći u Vladovu staru vilu.
Richie*

S bijesnim je krikom Mats zavitlao čokoladni puding o zid. Richie, taj prokleti vampir! Zažalit će ovo.

Table of Contents

Prolog
Slijepa ulica
Posjet poltergeistu
Trbosjek
Blago prošlosti
Šutljivi
Stari znanac
Lucyin dugi jezik
Nikada ne vjeruj vukodlaku
Toalet u kvaru
Poluistine
Proročanstvo
Pergamski muzej
Blago Hotepa Raa
Prerano veselje
Sfinga
Zlatni ključ
Kako došlo, tako prošlo?
Novi čuvar
Gospodin Myrdinn
Gdje je Tic?